2 JULIOS MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

கூம். புத்தகம் சத்சிகை மி] கூஅாசசு என்ற அனிமு. மிக. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, June 11, 1846. [Vol. VI. No. 10.

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter. To single subscribers by mail (including postage)-one shil-

ling six pence a quarter.

To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.

To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.

To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a contret.

quarter.
To Agents for the same by mail (including postage) one shil-

To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.

For convenience of payment in places where no Agent is
appointed, individuals uniting in companies of seven, may each
receive the paper by post, for one year, on their remitting in
advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one
penny and a half a line for the first insertion, reckoning the
type at Bevier size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five
lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to The Editor of the Morning Star, Jaffna.

Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
MANIPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
COMBACONUM—Mr. V. S. S. COVILPILLY.
NEGAPATAM—Rev. P BATCHELOR.
MADRAS—P. R. HUNT, ESq.

வங்காளதேசத்தீருந்த ம ள ள பாசமகாதேவர்செய்த தத்தியப்பிரக்சர்.

வைஷணவர் தங்கள் கோட்பாட்டை வற்புறுத் துவதற்துப் பத்து உபர்ஷேதங்களிலும் வேதவேதார்த ங்களிலும் நியாயநால்களிலும் மநழதலியோர்செய்த பத்னெட்டு ஸெமீநுத்களிலும் எங்கும் மேன்மைபெ ற்றுங்கீயு மகா பாரதத்திலும் யாதோரு திருஷடாக்தமு ங் காட்டாமல்விடுவது—அந்நூல்களோன்றிலும் கீஷ ணவனயும் அவர் வைப்பாட்டி யாகிய ாதைபையுங் த றீத்தாயினும், நீத்தியானந்தன் சைதன்னியனேன் னும் கண்பரிரவரைக் தறித்தாயினும், ஒரு சொல்லு மீல்லாமையினுலேன்பது தெளிவாய் விளங்குகின்ற அவர்கள் தங்கள் மதத்தை வற்புறுத்தும்போரு ட்டுச், சான்றோோற் செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்க ளில்லாதவைகளும் நன்றய்ப் புலப்படுதற்கரியவை களுமாகிய புாாணங்களிலார் தந்தோங்களிலும் மாத்திர ஞ்சீல தீருஷடாந்தங்களை எடுத்துக்காட்டுகீறாகள். சான்றோோல் அங்கீகர்க்கப்பட்ட சாஸதாங்களினு லே ஸ்தாபிக்கமுடியாத மதத்தை விவேக்கள் ஒரு போழுதும் அங்கீகார்க்கமாட்டார்களே.

பாமவாத்கள் பாமத்தைக் கட்போழிக்கு விஷயமா கிய விக்காகத் துவாரத்தாலேயன்றி, வேறெப்படி ஆ ாகீக்கக்கூடுமென்று வினைவுவீர்களாகீல்; அதற்தத்த ாம்,—சிற்றன்டங்களையும் போண்டங்களையும் அ வற்றின் கோமங்களையும் பார்க்குமிடத்து, இவற்றிற் கேல்லாம் சா்வஞ்ஞத்துவழம் சா்வசாமா்த்தியழழ ள்ள கர்த்தா ஒருவருண்டேன்று அதுமானப் பாமாண த்தாலறிக்கு அவரை உணர்க்குதியானிக்கவிரும்புவோ சா்வஞ்ஞத்துவழம் சா்வசாமா்த்தியழழள்ள க டவுளோருவரேயன்றி, ஒன்றேடோன்றிசைந்து கல ந்த பொருள்கவாயுடைய நூதனமான இவ்வுலகத் தையுஞ் சாங்கோபாங்கமாயீசைக்கப்பட்ட எங்கள் தேகங்களையும் வேறர் சிருஷடிக்கக்கூடும்? இந்த வஸ்துக்கள் மகா ஆச்சரியழள்ளனவேன்பதற்துப் பாத்தியட்ச திருஷடாந்தங்கள் அரேகமுண்டு. கடி கார் முதலிய யாதொரு இயக்திரத்திற் சூட்சும் கருமங் கணப் பாருங்கள்! அவைகள் சேயற்கையாலன்றி இயற்கையாற்றேன்றுமோ! செயற்கையாலாயினும் அவிவேக்களாற் செய்யாலாதமோ? என்றுமில்லை யே! இப்படியே ஈமக்குப் பாத்தியட்சப்படுள் தெய் வகீர்த்தியங்களை நாம் பார்க்குமீடத்து, அவைகளுக் த நீமீத்த காரணாகிய கடவுள் மகா ஞானமும் ஆச் சரியழழன்ளவரென்று கருதுவது மீகவுமெளிதே! ஆ தலால், உங்களைப் போல ஒரு ழர்த்தியை மனசிலா ரோடித்து, அதற்குக் காசாணுதிகளைக் கற்பித்து, அ தபேலை எங்கள் கையினுலே ஒரு விக்கோகத்தைச் சேய்து, அதன் ழன்னிலையில் எங்கள் கைகால் ம

ON HINDU IDOLATRY, &c.

SECTION IV.

It is a singular circumstance that the devotees of Vishnu should never, in support of their system, quote any proofs from the ten Upanishads, the Veds or Vedant, from the Nyay or other Darshans, nor yet from the eighteen well known Smritis of Manu and the rest, nor from the universally celebrated Mahabarat; for the plain reason, assuredly, that in none of these works is there a world about the worship of their favourite pair (Krishnu and Radha, his concubine,) or of the two friends Nityananda and Chaitanya. To establish their peculiar tenets they bring forward as arguments only spurious relations, derived from Puranas and Tantras whose scope and meaning are not well understood, which are neither generally received nor have been commented upon by learned Expositors. But opinions or systems, which are, not supported by the received Shastras, can never be held worthy of regard by men of sense and discernment.

Shastras, can never be field worthy of regard by men of sense and discernment.

If you say—How is it possible for the assertors of a pure spiritual worship to adore the supreme Brahma without the aid of a sensible object? I answer—when we behold the many marks of wisdom traceable in the wonderful construction and arrangement of the world and of our own frames, we acquire a certain persuasion that there exists an all-wise, all-powerful Deity, the author of the whole; and delight ourselves in hearing of, and meditating upon Him. For, except by a most skilful and powerful artificer indeed, never could the machinery of a world like this, or frames like ours, have been constructed; in which all the parts and members have each their several ends and uses so regularly fixed and punctually secured. Illustrations of this assertion present themselves everywhere. Look at a watch or any other piece of machinery in which there is any display of singular skill or ability; is any such article ever produced by chance, or by an agency destitute of intelligence? never. Wherefore, when we see, by the evidences of our senses, that God's productions are so great and wonderful, we are sure their cause must be great and wonderful indeed. We do not like you, either frame a figure in our imaginations, giving it hands and feet and other members, or form an image with our hands, and then waste our time in variously distorting our feet, hands and whole bodies, in dancing, leaping and jumping, &c. before it, or to please the figure we have ourselves either mentally fancied or artificially framed, act over again the senseless gambols of silly children.

If you say—'ti is evident, indeed, from the construction of the world over down bodies that there is a universal cause of

If you say—'it is evident, indeed, from the construction of the world and of our own bodies, that there is a universal cause or framer of all things; but if we know not his exact nature or manner of existence, how can we attain to any certain belief respecting him?' I answer—from the motion and activity of the body we are firmly persuaded that it is pervaded and animated by a soul or spirit; nevertheless we know nothing of the form or mode of existence of that soul, although from it alone arises the proud consciousness of individuality, the thought of I and mine, and through it alone we attain acquaintance with all arises the proud consciousness of individuality, the thought of I and mine, and through it alone we attain acquaintance with all other things around us. So, in like manner, from the construction and regular arrangement of the world, we are sure there is an all-pervading Cause and Sustainer of this universe of things: yet of His essential nature or mode of existence, we know nothing. It is the same with many things beside, as with time, space, &c., which you yourselves allow certainly are, but how they are no one can determine or explain. Just so it is in the matter before us; that is to say, we know assuredly that there is a God; but if you enquire into His essential nature, form or mode of existence, all you can certainly establish is, that He can neither be grasped by the mind nor described in speech, i. e., that he is incomprehensible and ineffable?

that He can neither be grasped by the mind nor described in speech, i. e., that he is incomprehensible and ineflable?

If you say—'we too confess that God is beyond the reach of thought or language: but an object which can neither be comprehended nor described, cannot be worshipped; therefore we perform worship to a sensible or material object, which we yet believe to be possessed of deity.' I answer—if a person, having fallen into the hands of robbers, had in very early childhood been carried into a distant country, that person would of course be unable to frame a notion of his father's exact person or features; yet would he never, when presenting offerings to his manes or performing any similar service to his memory, address a bird or beast with the sacred title of father: he would employ the simple invocation—"father, author of my life!" and so perform his filial duty. In the same way ought you to judge in the matter before us. We have no means of determining as to the mode and essential nature of the Supreme; and ought to worship and adore him simply reflecting that He is the cause of all things the universal Ruler and Provider. So that to hear about and to meditate upon Him you should regard as his proper worship; whereas, such childish play as you practice when you say to a senseless image 'Come, sit thou here, wear these garments and rings, smell these flowers, eat these offerings, and then take your leave,' and so on—all which you term worship—such fooleries, I say, may indeed serve for the worship of dead idols, but not for the worship of the Supreme God. If you say—'The worship of the all-pervading Supreme Deity is certainly approved of in the Vedant; yet the injunction has no application to householders.' I reply—that the assertion is both at variance with the Shasters and contrary to reason. As to the first: injunctions to adore the Supreme Spirit, addressed to householders, i. e. to those who still continue to perform the duties of social life, are found variously enforced in the Vedes, in the Smri

தலிய அவையவங்களினுலே அப்நமித்துப் பாடி ஆடி க் ததித்துப் பாய்ந்து வீண் காலம்போக்கமாட்டோம். இதுவுமன்றி, எங்களையாயினும் எங்களாற் கற்பிக்க ப்பட்ட பாத்மைகளையாயினும் பிரியப்படுத்தும் போ ருட்டுக் துழந்தைப் பருவத்தீல் அபுத்திபூர்வமாய்ச் செ ய்து வந்ததுபோலச் செய்யவும் மாட்டோம்.

நல்லதும், அண்ட பீண்டங்களவனத்தையும் பா ர்க்குமீடத்து, அவைகளுக்கெல்லாம் நிமீத்தகாரண ாகிய கடவுள் ஒருவருண்டென்று நீச்சயிக்கலாம். அது மெய். ஆயினும், அவரடைய தணங் தறியின் னவேன்று நாம் அறியாதிருக்கில், அவரைக் துறித்து யாதோரு நீண்ணயழஞ் செய்துகோள்வது எப்படி? என்று வினைவுவீர்களாகீல்; அதற்குத்தாம்—எங்கள் சராம் இயங்ததலினுலே அதிற் போர்க்கும் ஆத்துமா வோன்றுண்டென்று நீச்சயிக்கீறேம். யானேனதே ன்னும் அகங்காரமமகாரங்களுக்குத் தோற்றமதுவே. அதைக் கொண்டே நாம் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்குங்கா ரியங்களை அறிக்றேம். இதுவேயன்றி, அவ்வாத்து மாவின் தணங் தறியின்னதென்று ஈாம் அறியமாட டோம். இதுபோலவே உலகத்தீனுழங்கு வடிவழ தலியவற்றிறல் எங்தம் வியாபீத்திநக்தம் சா்வ கா ாணாகிய கடவுளோருவருண்டென்று அநுமானிப்ப தேயொழிய, அவரடைய தணங் குறியின்னதேன்று நாமறிய மாட்டோம. காலம் ஆகாயம் முதலியவற் றை இது இத்தன்மையினதேன்று தறிக்கழடியுமா? ழடியாதே! ழடியாதாயினும், இவைகள் உண்டென் பதற்தச் சந்தேகேழண்டோ? இல்லையே! இப்படி யே பாரபாவஸ்து ஒருவர் உண்டென்று நாம் நீச்சயி த்தாலும், அவர் மனேவாக்குக்கதீதமாய் அப்போமேய அற்புத வஸதுவாய் விளங்குதலினுலே அவரடைய தணங் துற்களின்ன பாகாரமென்று நாம் சாற்றுவது

பாபாவஸ்து மனுவாக்குக்கதீதமேன்பது நமக்கு ர் தெரியும். ஆயினும், மனுவாக்குகளினுலே சிர்தி க்கவும் வசனீக்கவும் முடியாத நிஷகள் வஸ்துவை ஆாாதீக்கழடியாதே! அதீனுலல்லோ தேவேனுக்கதி ஷடான மாயிரக்கின்ற பாத்தியட்ச விக்கோகத்தை வ ணங்கக்றேமேன்பீர்களாகில்; அதற்குத்தாம,-- ஒரு வன் சீறபாாயத்தீல் வேடர்கையிலகப்பட்டுத், தூர தேசத்தீற் சென்றீரப்பானுயின்; தன் பீதாவின் சரா வடிவழம் மகநபழம் இன்ன பாகாரமேன்றறியானு யினும், தன் பீதாவை நிலைந்து கனம்பண்ணும்போ நட்டூப் பசுபட்சிகவாப் பீதாவேன்று வீளியாமல், எ ன்னைப்பேற்றேடுத்த பீதாவேயென்று விளித்துத் தா ன்செய்யவேண்டிய சிரார்த்தாதிகளைச்செய்வானே! இப்படியல்லோ நாழஞ் செய்யவேண்டும். சர்வத் துக்கும் மேலான சடவுள் இன்னஇன்ன தணங்கு நீயுடையவரென்று நாம் அறியாதீருந்தாலும், அவரே சாவகாராைமு சமஸ்தபரிபாலனருமேன்று சீந்தீத் து வணங்க வேண்டும். ஆதலால், அவரைச் ந்தீத்து வணங்குவதேஅவருக்குரிய ஆராதணையேன் று அறிந்துகொள்ளுங்கள். அசேதனமான ஒர் வஸ துவைகோக்கி, இங்கே எழந்தநளிவந்து இவ்விடத் தீல் விற்றீருந்து இந்தவஸதிரங்களையும் மோதிரங்க ளையுக் தரித்துக்கொண்டு இக்தப்புஷபங்களை ஆக் கிராணித்து இந்த நைவேத்தியங்களை உட்கொண்ட நளவேண்டுமென்று இந்தப்பாகாரத்சோல்லி வண ந்தவது எவ்வளவு ழடத்தவம்! இவ்விதமான மதி கேட்ட காம்ங்கள் அசேதனழள்ள விக்காகங்களுக் கேயன்றீப்பாப்பாமத்தீற்து ஏற்ற ஆராதணை யன்றே

ன்பதே துணிவு. எங்தம் வியாபீத்திருக்தம் பாப்பாமத்தை யாராதிக்

கவேண்டுமென்று வேதார்தம் வீதீத்தீரக்கீன்றதமே ய். ஆமீனும், இவ்விதீ கிரகஸதருக்குமாத்திரம் வி லக்கன்றே? என்பீாகளாகீல்; அதற்குத்தாம்,—இப் படிச்சொல்வது சுருதீயுத்தீகளுக்கு மீகவிரோதம். எ ங்கும் வியாபீத்தீருக்கும் சதாத்துமாவாகிய பாப்பாமத் தைக் சிரகஸ்தநம் நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்பதற் தத் தீரஷடாந்தம் வேதம மநுயாஞஞ்வறகியர் முதலி து திருஷ்டாந்தம் வேறம் உதுகாகு இறைகள் முதலிய சாஸ் திரங்களிற் காணப்படும். அன்றியும், பூருவ புருஷர் களும் அப்படியே செய்துவர்தார்களேன்பது பாரம் பாய்மாய் உங்களுக்கு விளங்குமே! பாகதாாண்ணி ய உபர்ஷதத்தீல் இந்தோனும் விரோசனனும் பாமா விடத்திலம், மாண்டுகம் என்னும் உபரிஷைதத்தீல் மேலான காகஸதாரகிய சௌனகர் ஆங்கோர்டத்தீலு ம், நானதீட்சை பேற்றாகளேன்றம், சாந்தோகிய த்தீல் காகஸ்தாகளாகிய சானுஸ்ருதாாசன், சுவிதா, கேது, கௌதமா், சனசா் முதலிய மகாத்தமாக்கள்

போமோபாசண செய்துவந்தார்களேன்றுங் காணப் படுக்ன்றது. பாமசரியம வானப் பாஸ்த்தம் சந்நியா சம் என்னும் மற்றைஆசாமங்களிற்போலவே, கா கஸதாச்சாமத்தீலும் வீவேக்கள் அவிவேக்கள் எ ன்னும் இருவகையோரம் உண்டென்பது உங்களுக் த விளங்குமே! இவற்றுள் இழிந்தகிரகஸத்தாச்சிரம த்தார் மீகவும் ழடாரனதீனுல் பெரும்பாலும் பாவத்தி லமிழ்ந்தி உழலுகிறர்களேன்பதைகோக்கி, அவர்களு க்த வீக்காகாராதவன வீதிக்கப்பட்டது. எந்தஆச்சி ாமத்தீலேனும் வீவேக்களாயிருப்பவர்களோ பாமோ பாசணயே செய்யவேண்டுமென்று சாஸத்தாமறுதி யிடுக்ன்றது. ஆதலால், விவேக்களாகிய காகஸதர்க ள் யாவரும் பாமோபாசணக்கு அதிகாரிகளாயிருக்கி றாக்கோ! அப்படிக்காகஸதாகள் பாமோபாசணைக் த அத்கார்களல்லவென்று சொல்லப்படுக்ன்றதே ன்பது மெய்யே! அது சீலர் தங்கள் பாவத்தீன்போ நட்டுக் கற்பித்த கற்பவனயென்பதை எளிதிலே திர ஷடாந்தப்படுத்தலாம். கிரகத்தர்களேல்லாநம் பே நம்பாஷம் தீாவியவான்கள்: ததலால், இவர்கள் வி க்காகாராதவைக்கு உடன்பட்டால் பாமணருக்குப்பி ாயோசனழண்டே! இவர்கள் பாமோபாசவண செய் வார்களாக்ஸ் போமணருக்கு என்னலாபம்? இவர்கள் விக்காகத்துக்குக் கொடுக்கீற வஸதா ஆபாணுதிகளு ம் ஆகாரங்களும் அந்தீகாலத்தீல் பால்கைவேத்திய வைகறையிற் போசனங்களுமாகிய அணத் தும் இந்தப்பாமணர்கள் சீவனம்பண்ணுவதற்குபா யமேயன்றி, மற்றும்படியல்ல. உறசாவாதிதிவசங் களிலே விக்காகங்களுச்த உபசாரமாக நீதானிக்க ப்படுஞ் சீற்சீல பதார்த்தங்களைக்கொடுப்பதும், தீ ரீங்தம்படி செய்யும் சங்கற்பம் நீறைவேறோம் போரட்டும் சிற்சில விசேஷ தேவர்களுடைய நாம ங்களையுச்சிக்கும் ஆராதணகளைச் செய்யும்போ நட்டும் பரிதானங்களுக்கொடுப்பதுமாகிய இவைக ளேல்லாம் பிராமணர்களால் விதிக்கப்பட்டன. இ ந்தப் பிரயோசனங்களேல்லாம் அவர்கள்வசஞ்சே நமே! காகஸதாகள்எவ்வளவு அதிக விக்காக பத் தாகளாயிருக்கிறாகளோ அவ்வளவு அதிக பாயோச னம் பிர்மணர்களுக்குக்கிடைக்கும். தீயோர்கள்தங் கள் பாவத்தீன்போருட்டுக் களவுசெய்து கொள் வையீட்டுக் கோலைத்தோழில் செய்வார்களாகில், லோகம்கீறைந்த போமணர்கள் தங்கள் லாபத்தினி மீத்தம்காகஸத்தர்களைவஞ்சீப்பது ஒராச்சரியமோ?

> லூந்தரீன் சரித்திரத் தொடர்ச்சி. யம். அத்தீயாயம்.

தேற்செல் என்பவன் பாப விமோசன காயசித்தி வியாக்கியானஞ் செய்ததும், அவ்வியாக்கியானத் தீன்றன்மையும், அவன் செய்த பாபவிமோச ன வியாபாபத்தாமொன்றின் பாதியும்.

பாப்புவின் இரு காங்களுஞ் சீஷாவையின்மீது படி ந்தீருக்கீறப்போலப்பாவணகாட்டி அத்தையுயர்த்த வும், தேற்செலேன்பவன் தாமசமின்றிப் பாசங்க மேடையிலேறிப் பாபவிமோசன வாணிகத்தின் சித் தீயைக் துறித்துப் புசழாயுற்சாகத் தொனியோடுரை த்தான். அத்தநணத்தீல் மசா வாக்கு விற்பன்னமா ய் அவன் பண்ணின் பாசங்கங்களிலோன்றவது,

"பாபவிமோசனப் பிரமாணம் மகா அருமை சேர் ந்த உச்சிதமான தீவ்ய வாப்பாசாதமே."

(சீவப்புவன்னம்பூண்ட சிலுவையைக்காட்ட உ ளைத்தது) "இந்தச் சிலுவையின் உபயோகசித்தி, இ யேசுக்கீறிஸதுவானவாது சிலுவையினதளவேயாம.

"சமீப்த்து வாருங்கள்; நீங்கள் முற்காலத்திற்சே ய்ததும், தற்காலத்தீற் செய்கீன்றதுமான பாபகன்ம ங்கவன மாத்திாமல்ல், இனிப் பிற்காலத்திற் செய்ய விரம்பும் பாபங்களையுங் கழிம்பற மன்னிக்கத்ததர் தீராணியுள்ள தத்துவப்பத்திரங்கவாச் செப்பமாய் முத்திர்த்து உங்களுக்குத் தரவேன். '' மோக்ஷத்தீற் சம் பேதுருவின் அனுபோகலட்ச

ணங்களை எனக்தத் தந்தாலும் அவற்றிற்குப் பதிலா ய் எனது நீந்தமான நண்மைப் பததீகவாச் சற்றே னுங் கைவிடேன். ஏனேனில் சம் பதோரவின் பி ாசங்க ழலமாயக் கதியடைந்த ஆத்மாக்களிலும் எனது பாயக்வாரணப் பிரமாண கிமீத்தமாய் இரட்சை யடைந்தவாத்மங்கள் அனேகமாமே.

"இவ்விதீப்படி பாவப்பாலாபந்தன்னும் அவசியம

"ஆதுல் இதுவுமாச்சரியமல்ல; பாபரிவாரணவிதி ப்படி சீவணுடிருப்பவர்களுக்கு மாத்திாமல்ல; இற

ந்தோர்க்குமோட்சை அநளப்படுமே.

"தரக்களே, சீரேஷட வநணத்தோரே, வணிக ரே, மணவிகளே, பாலியஸ்தீரிகளே, வாலிபரே, இ தோ முடிவில்லாத பாதாளத்தீருந்து, அச்சப்பாடான இவ்வுவாதீயை அணுபவிக்கீறேம, சீற்றளவாயினும் உங்கள் புண்ணியத்தால் ஈமக்கிாட்சை அநளப்படு ம், புண்ணியஞ் செய்ய உங்களுக்தத் திராணியுமண் G, ஆக்லும் நீங்கள் தர்ம~~ன்~~ செய்து நமது வாதையை

been devoted to the worship of the Supreme God. Or, if you reason in the matter, you must perceive that as there are in the other states of life, both wise men and fools, so are there among householders also, both men of sense and men dull of understanding. Now to these latter of all classes, because of their stupidity and in order to prevent them from giving themselves over unrestrained to all evil practices, was the permission given to amuse themselves with the worship of idols or sensible images; while to men of intelligence of every state it is enjoined to adore the Supreme Deity alone. To all intelligent householders, then, it belongs to perform the spiritual worship of the Great God. And, in truth, the assertion that householders are not called upon to adore the great Spirit proceeds only from selfish and interested persons, whose motive, too, are easily perceivable. Householders for the most part in their worldly avocations acquire more or less of wealth. Now the addiction of such to the service of idols is a source of large advantage to the officiating Brahmins; whereas no such advantage would arise to them from their spiritual worship of the Supreme. The presenting of jewels and ornaments, clothes, &c. to the idols; the oblations of food, the afternoon refreshments, cooling drinks, morning offerings,&c. are but so many devices for the profit of these men. On all festival days, sundry specified articles must be presented to the idols; there are various outlays, too, upon the images for the ceremonies practiced on the discharge of a vow, those performed with a view to avert some apprehended evil or secure some desired object, for the repetition of the names of a particular deity and the services connected therewith, &c. all these fall to the share of the covetous Brahmins. more devoted, therefore, householders are to the service of idols the larger their gains. Now for gain bad men will commit theft, highway robbery, and even murder; what wonder. then if greedy Brahmins for their own worldly advantage, should seek to impose upon and delude the simple laity.

A few Chapters from the Life of Luther. CHAPTER X.

Tetzel preaching the efficacy of Indulgences—Character of his preaching—Copy of one of Tetzel's Letters of in-

As soon as the cross was elevated, with the Pope's arms suspended upon it, Tetzel ascended the pulpit, and, with a bold tone, began to exalt the efficacy of indulgences. Let us hear one of those harangues, pronounced after the erection of the

cross.
"Indulgences," said he, "are the most precious and sublime

tone, began to exolt the efficacy of intulgences. Let us near one of those harangues, pronounced after the erection of the cross.

"Indulgences," said he, "are the most precious and sublime of God's gifts.

"This cross"—(pointing to the red cross)—"has as much efficacy as the cross of Jesus Christ.

"Draw near, and I will give you letters, duly sealed, by which even the sins you shall hereafter desire to commit shall be all forgiven you.

"I would not exchange my previleges for those of Saint Peter in heaven, for I have saved more souls with my indulgences than he with his sermons.

"Even repentance is not indispensable.

"But more than all this: indulgences save not the living alone, they also save the dead.

"Ye priests, ye nobles, ye tradesmen, ye wive, ye maidens, and ye young men, hearken to your departed parents and friends, who cry to you from the bottomless abyss: We are enduring horrible iorment! a small alms would deliver us; you can give it, and you will not."

A shudder ran through his hearers at these words, uttered by the formidable voice of the mountebank monk.

"The very moment," continued Tetzel, "that the money clinks against the bottom of the chest, the soul escapes from purgatory, and flies free to heaven."

"O, senseless people, and almost like to beasts, who do not comprehend the grace so richly offered! This day, keaven is on all sides open. Do you now refuse to enter? When then do you intend to come in? This day you may redeem many souls. Dull and heedless man, with the gresschem' you can deliver your father from purgatory, and you are so ungrateful that you will not rescue him. In the day of judgment, my conscience will be clear, but you will be pumished the more severely for neglecting so great a salvation. I protest, that though you should have only one coat, you ought to strip it off and sell it to purchase this grace. Our Lord God no longer deals with use a God. He has given all power to the Pope!"

Then having received the produce an impression on many hearers. There was an eager d

விலக்கவிநமப வில்லையே என்செய்வோமேன்பதா ய் ஒய்வின்றி அலறுகின்ற உங்கள் பெற்றார் உற்றார் ழதலோரின் புலமபலோசையைச் செவிசாய்த்துக் கேளுங்கள்.

மார்சவேஷேந்தரித்த அந்தப் பரித்தியாக் கூறிய இப் பயங்காமான வார்த்தைகளைக் கேட்டோர் யாவநங்

க்டுக்டுத்து ஏங்க்ஞர்கள்.

இன்னுர் தெற்சேலுரைத்ததாவது, ''சனங்களே நீங்களிப்பெட்டியிற் போடும் பணம் அதனடியிற் கீலு கீஷத்துப் போறுக்துர் தோனி உங்கள் செவியைத் சேருஞ்சணமே உங்களுற்றுரின் ஆத்மங்கள் உத்த ரிக்குர் தலத்தினின்று விலகிச் சுயாதீனம்பெற்றுச் சு

வர்க்கத் சேநம்.

''இவ்வளவு தாராளமாய் அனுக்கீரகமான தீவ்ய கா ருண்யத்தைக் கிரகீத்துக்கோள்ளாமல் மீருகத்தன் மையாய் நாள்விட்டுவருகீறசுவாவணுகெட்டசனமே, இற்றை நானில் மோட்சபட்டினம எப்புறத்திலுர் தி றக்கப்படடிருக்கின்றது. நீங்கள் இச்சணமே உட் போவேசீக்க உடன்படாது போவீர்களா! இனி எப் பொழுது உட்பாவேசிக்கலாமென்றீருக்கிறீர்கள்? இ ன்றைக்கே நீங்கள் அனேகே ஆத்மங்களை மீட்க இடமுண்டு. ழடத்தன்மையுஞ் சீர்தவனக் தறைவு ழள்ளமனிதனே, உன்வசத்திலுள்ள பத்தக்கிறஸ்ச ன்* ாணயத்தைக்கொண்டு உனது பீதாவை உத்த ரிக்தர் தெலத்தினின்று மீட்க நீ திராணியுள்ளவறையி ருந்தும் மகாகன்றியுணர்வற்றேனுயிருக்கையால் உன் பீதாவை இாட்சீக்க ஏகதேசத்தீலேனும் நீவனக்கி றயில்வலையே. கியாயத்தீர்ப்புகாளிலோவேனில் என து கேஞ்சஞ் சுத்தாங்கமாய்ப் பழிகீங்கியிருக்கும். ஆகி லும் இவ்வளவு மகத்தான இாட்சிப்பை நீ இகழ்ந்த தீன் நீ தீத்தங் கோடிய தண்டணயடைவாய். நான் இன்னுஞ் சத்தியசாதணயாய்ச்சொல்வதேன்னவே னில் நீ ஒரே அங்கீயை மாத்திரமணிந்திருந்தாலும் அ தையாவது உரிந்து வீற்று அதன் காயத்துக்குப் பாவம ன்னிப்பாகிய வாப்பாசாதத்தைக் கோள். ஈமது கட வுள் இனித் தாமாக நமக்தக் காரியப்படாமல் சர்வ வல்லபத்தையும் பாப்புவுக்கு அருளினூர்."

பீன்பு வேறு நோக்கங்களாக் காரியப்படுத்தக்கர தீத்தேற்செல் இன்னுழரைத்த வாக்கியமாவது ஈமது பாசத்த லட்சணாங் கடவுள் இவ்வளவு சலாக்கீ யமான காரண்யத்தை நமக்கனுக்காகத் செய்வதே னேன்ற ழகாக்தாம் உனக்குப்புலப்படுக்ன்றதா? கே ள், அது யாதேனில், மகாத்மாக்களும பிசுத்த அப் போஸ்தலருமாகிய சம். பேதோரு, சம். பாவுலுஎன்பவ ர்களினதும் இரத்தச் சாட்சீகளாய்க் காலஞ்சென்ற தாளமான சனங்களினதுஞ் சடங்கள் அடக்கம்ப ண்ணப்பட்ட கேடிஸ்தலமாகிய சமபேதார சமபாவு று என்னும் மகாத்மாக்களின்தேவாலயம் பார்ச்சேத மாயிடிந்து தகர்ந்து பாழ்ந்துபோயிருக்கின்றதால், அத் தூய சடங்கள் தற்காலத்தீற் காலாலுளக்தண்டு வெ ள்ளத்தால் ழடுண்டு தீழ்ப்படைந்து மக்மைதன்றி மழையிலும் ஆலாங்கட்டியிலும் உக்கீப்போகின்றன வே துதலின் சீக்காமாய் இத்தேவாலயத்தைக்கட்டு விப்பது அவசியமே! ஐயோ! இத்தூய தேகசேடங்க ளைச் சேற்றில்விட்டு இழிவுபடுத்தாவது உங்கள் யோ

க்கீயத்துக்குப் போதுமா?

மனதையுநக்கத்தக்க இப் பேச்சைக் கேட்டயா வநம மீதுந்த ஏவுதலடைந்து சம்பேதொர சம்பாவுலு என்பவாகளின் தேகசேடங்கள் மழையில் ஈணக் து பாழ்ந்துபோவதீனுல் அவைகளுக்கு ஒதுக்கீடமாக த் தேவோலயங் கட்டுவிக்க முயன்ற பத்தாம லியோ (Leo X.) என்பவன் தேவையான உபகாணங்க ளின்றி அந்தரித்ததைக் கண்டு அவனுடைய மயற்சி க்கு ஒத்தாசைபண்ண அளவிறந்த வாஞ்சைகேயண்

தேற்சேல் என்பவன் சனங்களிடத்திலே தண் டின் பணமை வைக்கப்பட்ட பலத்த பெட்டியை யா வருக்துங் காட்டித் தன் பாசங்கத்திக்து மடிபுடையா க இரைந்த தோன்கொண்டு முன்று வீசை கூறியவா க்கியமாவது ''சனங்களே, உங்கள் பணத்தைக்கோ ண்டு வொருங்கள். உங்கள் பணத்தைக் கொண்டுவா ருங்களேன். உங்கள் பணத்தைக்கொண்டிச்சண மே வாருங்கள், என்பதே. இதைக் கருதி லூத்தர் சொல்வதேன்னவேனில், ''அவன் இவ்வார்த்தைக வைக் தழுறிக் கூறிய அச்சப்பாடான தோனி எத்தன் மைபோலெனில், வனவாசியாகிய ஒர் தழமாடு விரை ந்து நாட்டுக்தட் புதந்து சீனத்து உக்காரித்து எதிர் ப்பட்ட யாவரையும் பீறி ஏக்கழண்டுபண்ணுகின்ற தன்மைபோலுமே.'' தேற்செலென்றவன் இந்தழ டிபுரையான வாக்கீயங்களைச் சொல்லியானவுடனே பாசங்கமேடையினின்றிறங்கீப் பலத்த பணப்பேட் டியண்டை விரைந்தோடி யாவருங் காணத்தக்கதா ய் ஒர் வேள்ளிக்கட்டியையெடுத்து விசையாக அதி ற் போட்டான்.

^{*} A Groschen is a German coin, worth about one fanam.

கீறஸ்சன் ஆவது சர்மானியாதேசத்தீல் வழங்கிய ஒர்நாணயம், அதன் காயம் ஒருபணம் போலவரும்.

ிாசங்கமழடிந்தபீன் பாவப்பிரதீக்கிணைசெய்வோ ரீன் மேடைகளைச் செப்பனீட்டு அவைகளிற் பாப் புவினது காங்களின் பாவவணமைச் சார்த்தீவைத்தா ர்கள். அப்பொழுது சனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் ப் பணங்கோண்டு பாபவிமோசனக் தருக்களண்டை சேர்ந்தார்கள். ஆடவர், ஸதீர்கள், பாலியர், வறிஞர், ஐயமவாங்கீயுண்ணும் ஆதுலர் முதலோர் யாவரும் பா புமன்னிப்புக்கோள்ளப்பணங்கொண்டுபோனர்கள். ாத்க்கிணை செய்து முடிந்த பின்பு விசுவாசபத்தர் பாப் வாணிகேனிடஞ் சேர்ந்தார்கள். கிரயம வாங்கீப் பாபவீமோசனஞ் செய்வதற்கான அதிகாாம ஒருவனு க்கு மாத்தோங் கீடைத்தது. சிலுவையின் புறத்தீற் கணக்கன் உழக்கார்ந்திரப்பான். அந்தந்தப் பா பங்களினது காயம் அத்தற்குப் போமாணமாயிருந்தது. யாவருக் தங்களாலியன்றளவு பணங்கொடுப்பது அவ ர்கள் கடமையாயிருந்தத்னுல் ஐசுபரியழள்ளோர் அ தீகபணமும் ஆதுலர் சொற்ப பணழங் கொடுத்தார்க ள். தேற்சேலேன்பவன் சீல பல துறிப்பான பாவங் களின் கோயப்பாமாணத்தை வேளிவீடாமல் இரக சிய ப்படுத்தியிருந்தான் எப்படியேனில் பலபாரிநாயக வீமோச்ன கோயம* தக்காற் நாணயம் கூ; தத்தாபகா ாம, பொய்ச்சத்தீயமேன்பவைகளின் கோயம், துக்கா ற், கூ; கொடையின் காயம தக்காற், அ. மாந்தீரியசா தன காயம், துக்காற், உ.

பாவ்க்வாரணசாதனங்களின் பொருளடக்கம யா தேன அறிவது அவசியமாயிருக்கின்றமையால், அவை களிலோன்றை இங்ஙனஞ்சோல்வோம. அதாவது,

"நமது கர்த்தாரக்ய யேசுக்கிறீஸ்து உன்மேலிரங் க் உனதுக்மீத்தமாய் தாழத்தரித்த பாடுகளின் புண்ணி யப்பேற்றீனுல் உனக்குப் பாவமன்னிப்பு அநள்வாரா க! உனது பாவகன்மங்களின் நிமீத்தம என்மேல் வந்தற்கேதுவான தண்டவன, தநச்சீட்சை, ஆக்கி ணக்காயும் நீ செய்த துரோகமான நாறுவித பாவ கன்ம தோஷங்கள் பரிசுத்தபிதாவாகிய பாப்புவினது வீசாரணைக்கும், அப்போலதலரின் விளக்கத்துக்கும் உரித்தேன நிறுத்தப்பட்டிருந்தாலும், அவைகளையும் எனக்த அரளப்பட்ட அப்போஸதல அதீகாரத்தீன் ழலமாயுனக்கு மன்னிக்கிறேன். உனது நடையில் வி ளங்கியபேலட்சயக்குறிகள்ணத்தையும், ஒழக்கவ ழந்மித்தம உன்வன நேரிடுமான பங்கத்தீன் சாய லையும் அறத்துடைத்துத் தள்ளுக்றேன். உத்தரிக்கு ம ஸ்தலத்திலுனக்கு வருந்துயரைத்தீர்க்கீறேன். ச பையின் ஏற்பாடாகிய சக்றமேந்து அனுபோகத்துக் தன்வனத்திருமபவுஞ் சேர்க்கிறேன். நான் இப்போ ழது உன்னை மகாத்மாக்கள்னது ஐக்கியத்தீற் பங் காளியாக்கீ நோனஸ்நானஉடம்படிக்கையின்சுத்த ச ற்தணலட்சணத்தீற்தச் சீர்ப்படுத்துகின்றதினுல், உ னதுசீவாந்தகாலக்தீல் நாகவாயில் பூட்டப்பட, நீயுட் போவேசீக்தமபோருட்டுச்சோற்கவாயில் திறபடும. நீ மீன்னும் நேடுங்காலத்தீற்கு இவ்வுலக்ல் வாழ்ந்தா லும் உன் ஆயுள்பரியந்தம் இத்தீவ்ய வாப்பாசாதம் மாறது நீவைநீற்கும்.

''பீதாவினதும், சுதனினதும், பரிசுத்தாவியினதும், நாமத்தைழன்னிட்டுக்காரியகர்த்தனும் சான் தேற்ச ல் என்னுமு நாமியுமாகிய நானே என் கைகையாப்ப மவைத்து இச்சாதனத்தை யுனக்கு எழுதிக்கொடுக் கீறேன்,'' ஆமன்.

இத்தன்மையாய் அவன் சமபாதீத்த பணத்தை எ வ்வகையாயேனும் இழந்துவிடாதபடிக்கு அவனுடை ய பணப்பெட்டிக்கு ழன்றுதீறவு கோலுண்டு, அவை களிலொன்று தேற்செல் வசத்திலும், ஒன்று சிலகா லத்தீற்குழன் பாபவிமோசன வியாபாரத்தீற்கு ஒப்ப ் தமபண்ணின் ஆக்ஸபாச்தேயத்தானுகிய அதிகாரச் சம்பிருத்வசத்திலும், மற்ற ஒன்று இராசாத்காரஸ தர் வசத்தீலும் ஒப்புவிக்கப்பட்டன. தறித்தகாலத் தீற் பணப்பேட்டியைத்திறந்து, ஒர் கோயசாதன கர் த்தனின் மன்னிலையிற் பணத்தையேண்ணிக் கண க்தப்புஸ்தகங்களில் எழதிவைப்பார்கள்.

அந்த இடத்தில், தங்கள் அலுவல்களையோதுக்கி னுபின், இவ்வியாபார்கள் சற்றே மீனபானுபோகசாத வைசெய்வார்கள். உரோமான் சமயானுசாரியாகிய சா ர்பி (Sarpi) என்னும் நாமழள்ள ஒர் இதிகாசநூலா சீரியன் உரைத்தவசனமாவது, "இந்தப்பாதேசிகள் சீவனத்துக்கு ஏதுமபுகலற்ற ஆதுலர் வருந்தீச்சேர் த்த பணத்தைவாங்க் அத்தைமதுபானத்திலும், சூதிலு ம், சீற்றீன்பானுபோகத்தீலும் அழித்து இவ்விதமாய் த் தங்களோழக்கத்தில் இழக்காய் நடந்தார்கள்.

The sermon being ended, Confessionals, surmounted with the Pope's arms, were prepared. Then the people came in crowds to the confessors, with money in their hands. Men and women, the young, the poor, and even those who lived by alms, —every one found money to buy an interest in these indulgences. After Confession, the faithful hastened to the vender. Only one was commissioned to sell. He had his counter close to the cross. Different sins had different prices; the rich had to pay more, and tho poor less; but all as much as they could spare. For particular sins Tetzel had a private scale. Poligamy cost six ducats;* sacrilege and perjury, nine ducats; murder, eight; witcheraft, two.

We will give one of these letters of absolution. It is worth while to know the contents.

"Our Lord Jesus Christ have mercy on thee and absolve thee by the merits of his most holy sufferings! And I, in virtue of the apostolic power committed to me, absolve thee from all ecclesiastical censures, judgments, and penalties that thou mayest have merited; and further, from all excesses, sins, and crime that thou mayest have committed, however great and enormous they may be and of whatever kind,—even though they should be reserved to our holy father the Pope, and to the Apostolic see. I efface all the stains of weakness, and all traces of the shame that thou mayest have drawn upon thyself by such actions. I remit the pains thou wouldst have had to endure in purgatory. I receive thee again to the sacraments of the Church. I hereby reincorporate thee in the communion of the saints, and restore thee to the innocence and purity of the paradise of joy shall be shut against thee, and the gate of the paradise of joy shall be spened unto thee. And if thou shouldst live long, this grace continueth unchangeable, till the time of thy end.

"In the name of the Father, of the Son, and of the Holy Spirit, Amen."

In the name of the Father, of the Son, and of the Holy

"In the name of the Father, of the Son, and of the Holy Spirit, Amen.
"The Brother, John Tetzel Commissary, hath signed this with his own hand."

To guard against all risk of losing the money, the chest had three keys:—one was in the keeping of Tetzel, the other with the delegated Treasurer of the house of Fugger of Augsburg, to whom, some time before, this vast speculation had been formed; and the third was lodged with the civil authority. The chest was opened at an appointed time, in the presence of a public Notary, and the whole contents carefully counted and entered in the books.

At the close of their labors in any given place, the dealers in Indulgences devoted themselves for a time to amusements and pleasure. "The mendicant Friars led an irregular life," says a Roman Catholic historian, (Sarpi); "they spent in taverns, gaming houses, and houses of ill fame, what the people had scraped together from their poverty."

A WONDER IN SOUTH AFRICA.

A WONDER IN SOUTH AFRICA.

The Missionary Committee having sent out a forge, we were able more effectually to meet the wants of the Namacquas and render them assistance. After the erection of the smithy, all the people were anxious to see the operations about to take place. When the bellows was blown, and the fire began to blaze, they laid their hands on their mouth in wonder; but when the iron was taken out, and the hammer applied, the sparks dispersed them, and they ran in all directions, shouting, "Wonderful! Wonderful! I never saw any thing like that before; the fire flies after us." &c. As soon as the iron was again in the fire, they returned, looking on the smith with a kind of jealous awe; and they evthe iron was again in the fire, they returned, looking on the smith with a kind of jealous awe; and they evidently considered him superior to any individual they had ever seen. When the iron was again placed on the anvil, they began to look for a hiding-place, some squatting behind a door, others creeping together into a corner, while many fled to a distance.—Shaw's memorials of Southern Africa.

SHORT STORIES.

Mungo Park, the enlightened traveller, who undertook to explore the interior of Africa, relates that being one day in the midst of a vast desert, and in circumstances of such overwhelming distress, that he was ready to be down and perish, a beautiful little moss accidentally caught his eye. The reflection occurred:—surely that Being who planted, watered, and brought to perfection, in this obscure part of the world, so minute and apparently insignificant a flower, cannot look with unconcern upon the situation and sufferings of creatures, formed after His own image! This thought gave him the relief and fortification he needed.

The learned and pious Richard Hooker, when about eighteen years of age, had a dangerous illness, that lasted two months; during all which time, his mother watched over him with the utmost tenderness, and, in her hourly prayers, implored his life of God.—Mr. Hooker would frequently mention this circumstance with much satisfaction and pray that he might never live to occasion any sorrow to so affectionate a mother; whom, he would often say, he loved so dearly, that he would endeavour to be good, were as much for her sake, as for his own. sake, as for his own.

When Joseph's brothers were leaving him, to return home, he kindly and wisely said to them, 'See that ye fall not out by the way.'—How comfortably and pleasantly would brothers and sisters, friends and neighbors, live together, if they were but to remember, and follow, this excellent advice!

An amiable child, (the daughter of Dr. Doddridge) who died at the early age of five years, being, on some occasion, asked by her father, what made every body love her so well, answered, 'Indeed, Papa, I cannot think, unless it be, because I love every body.' நுதன சங்கத்.

ஆபிரிக்கா தேசுத்தின் ம® நொடுகளின் தவீடையை சீ சோதித்தறியப் பீரயாணப்பண்ணின அறிவு வி னைக்கிய மக்கோபாக் என்பவர் கொல்று குறதாவ து. மான் ஒருமாள்ஒரு பெரியகாட்டுக்கு மடுவே உ பாகு உல்ஷை கொருக்கியவரும்த் தவையில் விழுக்து ஆவியை விடத் தயாராயிருக்தவேணையில், அவங் காரம எ திறாகாளாகு ஞென்றைத் தேற் செயேல யி க் கண்டு கிர்தித்த கிர்தினமாவது மிகவும் நாட்ப மும் மகா அற்பமு மான இஃகானானேப் புளுக்கம ற்ற இவ்விடத்திலே மூகாட்பித்துத் தேண்ணிர்பாச் செலார்த்த கடவுளானவர் தம் சொர்தச்சரயலாய் உருப்புடுத்தினமனிததுடையைதிவடையையும் அவ ன் படும்பாட்டையும் பற்றி விசாரமற்றவராய் இ ருப்பரா வென்றா நிலாந்தேன் என்றார். இவ்வா லே சுணு பே அவருக்காறாத வேடிம் மனத் திர்த்தி பையும் கொடுத்தது.

கேஸ்வியறிவு வினைந்திப்பத்திமா ஞயிருந்த, றிச்சா ட் கூச்சரென்பவர் பதினெட்டுவயதுள்ளவராயிரு க்தபோது, இரண்டு மாசக்காலமாய் அவதியான துன்பமாயிருந்தார். அவ்வேணயிலெல்லாம் அவரு டைய மாதா அவரை மகா கரிசினயாய்ப் பராம ரித்துவந்ததுமன் நித் தன்மணித்தியாலப் பிரார்த் தூனகளிலெல்லாம் ஆண்டவரைப்பார்த்துத் தன் பிள்ளுத்துச் சுகம்கொடுத்தும்படிமன் முடிவாத்தாள், கூக்கரென்பவர் இப்படித் தன் மாதாச் செய்த வந்ததைப் பற்றித் தினந்தினம் மகா திர்பீதியுட னெடுத்தப் பேசி இவ்வளவன்ப:ன தன்மாதாவுக் கொரு போதர் துக்கத்தை வருத்துவியாமல் தா ன் சிவிக்கும்படி. ஆண்டவ?னப்பார்த்து விண்ணப் பம்பண்ணிவருவார். அவர் மாதாவைப்பற்றி மெ ன் மேறுஞ் சொல்விவர் தடு தல்னவெனில் அவவுக் கும் எனக்கும் நல்டையாயிருக்கப் பிரயாசப்படத் தக்க ஆவ்வளவு 6 ஃ அவவை மகா கரிசினயாய் 66தித்துவக்தேனெஃரூர்.

யோசேப்பின்சு கோதார்க**ன் அவ**ரைவிட்டுவீட் குக்குத் தெரும்பிப்போனபோது அவர் பட்சுமாயும் யோசுளேயாயும் சொன்ன வாக்காவது—வழியில் கீங்கள் விழாதபடிக்கெச்சரிக்கையாயிருக்கப் பா நுங்க இன்ன பதே — இந்த உத்தமபுத்தியை அவர்க ஸ் கி?னத்தை அதிஸ்படி நடந்ததேயுண்டா ஒல், ச கோதார் சுகோதரிகளும் சினேனிதர் அயலவர்க ஞும் எகேமான சிக்கைதேயர்யீச் சஞ்சரித்தால் எவ்வ எவு இன்பம்.

இடாக்குத்தர் டொட்டிறிச்சு என்பவருடைய பு த்திரி மிகவும் அன்புகாரப்படத்தக்கவளாயிருந்து ஐந்தவயநி;ல் காலஞ் சென்றபோய்விட்டாள். அவுவுச் சிறிது வேஷா தகப்பஞர் கூடிப்பிட்டுச் சுக லரும் உஃ கூ கேகிக்கவந்த காரண மென்ன வென் து கேட்டால் அவள் மறு மொழியாக அப்பாவே செய்யாகவே நான் சுகலமையும் கேகிக்கிறத்துலே தா வென்பாள்.

நாலடியார்.

The source of the power of virtue—அறன்வலியுறுத்தல்.

அவாநாமாக்காசை இயறமறந்து போவாநாமேன் டைப் பலை நேர் சேயோவாது நீன்று நற்றி வாழ்த்யேனினு நீன்வாழ்நாள்கள் சேன்றன செய்வதுரை.

உரை. இழிவான பவல **கேஞ்சே** மனதே நாம் மாள செல்வத்தை ஆக்கம் இச்சீத்து நசை இ ஆவக்கடவோம் ஆவாம் மாம் ரகாம் Ap io தருமத்தை மறந்து மறந்து போவக்கடவோம் போவாம் என்றசோல்லாதே என்ற ஒழியாமல் வைந ந்வையாக**ந்**ன்று நீன்று . (பல) மயற்சீசெய்து உருற்றி வாம்வாய் வாழ்த் என்றலும் எனினும் உன்னுடைய ाई हरा வாழ்நாள்கள் அயுள்கள் போய்விட்டன சேன்றன இனி நீசெய்வதை செய்வது சோல்--- எ-- அ. 2001

^{*} சா்மானியா தேசத்தீல் வழங்கிய துக்காற் என்னு மு பொற்காசீன்விவல, கூ. சீலிங்த, ச. பென்ஸ்போ ல்வநம.

^{*} A German Ducat is a gold coin worth about 9s. 4d.

சோதிடசாஸ்திரம்.

தொகாட்சத்தொத்தின் கோக்குமுதவிய சம்பந்த த்திஞால் மனுஷ்ருக்குச்சம்பவிப்பவைகளே அறிவிக் குஞ்சாஸ்திரம் சோதிடசாஸ்திரம் என்னப்படும்.

இந்தச்சாவித்பம் பூர்வீசசாதிகளாகிய கல்தே யார், எதிப்தர், கிரேக்கர், ரோமர் என் நிவர்களிடத் தே மிகப்பிரபலியமாயிருந்துப், அந்தச்சாதிகள் அழிய அதவுமழிந்துபோயினும் இந்துதேசத்தி லோ அது சற்றுங்குறைவுபடாமல் லட்சாலட்ச சீ சனங்களுயாண்டு கொண்டு அவர்களிருதயங்க ளே அந்தகாரப்படித்தி அஞ்ஞானமென் ஹம் இருட் போர்வையை அவர்கள்மேற்போட்டிருக்கின்றது. இது தன்னப்பார்க்கிற அஞ்ஞானபான சனங்க ஞுக்கு ஆச்சரிய ஞான ரூபத்தைக்காட்டும் இத ன்வாக்கைக் கேட்கிறவர்களே அது தேவவாக்கொன நம்பச்செய்யும். ஆஞில் அதை அணுகிப்பிடிக்கி நவர்களுக்கோ இரவிற்கண்ட கஞிப்போறும், ஆ காசத்திற்பூத்த பூப்போதுமாம். இது உலக்கய விருத்திக்காக அறிவீனரை அணுப்பும்படி மேஞ பாவஞைதோற்றமாயுண்டான பொயிக்கட்டு. உண் டையான வானசாஸ்திர ஒளிபிரகாசிக்கும் மனசுக் கோ இது ஆதித் தியுகாக்கண்ட இருள்போல் அகன் அபோம். இந்தச்சத்தியம் தெளிவாய்த்தோன் அம் படி சோதி**ட நா அ**னொரு பகுதியாகிய சாஸ்தி சஞ் சொல்தும் விகிமுறையைப் பொழிப்பாய் எடு_{க்கி} க்கார° டுவேன்.

யாதொரு காரியத்தைக்குறித்து ஒருவன் விஞ வும்போது சோதிடன் உளுக்கார்ந்திருச்கும் தான ம் மையமாய்ப்பன்னிரண்டறையுள்ள ஒருசக்கரம் பூமியிவிருக்கிறதாகவும், அந்தப்பன்னிரண்டறைக ளும் கிழக்கு முதல் ருஷ பாதி பன்னிரண்டி சாகி யாகவும் மனதிற் பாவித்த இவற்றுள் விஞவுபவன் நிற்குமிராகியை ஆருடராகியெனக்கு மிக்கவும். ஆத லால் இந்தச்சக்கரமும் ஆருடசக்கரடெனப்படும்.

உ. கவிப்பு. ஆருடோகிமுதல் ஆதித்தன் வீதி மட்டும் எண்ணித்கண்ட தொகைகையை அவ்?வுள யில் உதயராசி தொடுத்தெண்ணிஞல், வரும் இரா இ கவிப்பிராகிடுயனப்படும். அதாவது விஞவுபவ ஊக்குடைபோல் மூடிதிற்கும் ஆதித்த∞வீதி. இ தல் மேடவீதி இடபவீதி மிதுனவீதி பெனமூன்று ண்டு. அதாவது ஆதித்தன் வடக்கேநிற்கும் நாறு மா தமும்மேடவீ தியி அம், கி ஒக்கே நிற்கும் கா அமொ தமும் இடபவீதியிலும், தெற்கேதிற்கும் காலுமா து மும் மிதோனவீதியிலும் நடப்பான். மேலும் உதி க்கின்ற இராகியை உதயடுமன்றும் அதற்கு நாலா ம் இராகியை நீர்க்கீழேன்றும், ஏழாமிராகியைப் பாடென்றாம், பத்த மிராகியை உச்சடென்றும் பாவிப்பது. இதைக்கண்டமென்றம், கேக்திரமெ ன் அம் சதாஸ்ட்டபென் அங்க அவது.

ஈ. கோக்கு. இராகிகள் இரகங்களின் கோக்கறி யும்படி, கம். இராகியும், எம். இராகியும்முழுகோ க்கு. அதற்கு, சம். இராகியும், ல ம். இராகியும் மு க்கால்கோக்கு, இ ம். இராசியும், கூ ம். இராசியும் அரைகோக்கு, லக ம். இரா சியும், ஈம். இராகியும் கால்கோக்கு. ஆதலால் அந்தந்த இராகிகளிவிருக் கும் கிரகங்களின் கோக்கும் இவ்விதமே.

ச. பாவபுண்ணியக்கோள். ஆதித்தியன், செவ் வாய், சனி, பாகு, கேது, அபரபட்ச சந்திசன், சூ ரிய (ஞைடு சேர்ந்த புதன், இவைகள்பாவக்கோள்; இவையைவ்லாது தொ**கங்கள் புண்** எனியக்கோளரம்.

நை சந்தோ அமை வியாழு அமை எதிர்முகமாய்ப்பா ஈக்கும். சூரியன் மே வேபோர்க்கும், செவ்வாய் கடை க்கண்ணேற்பார்க்கும். சுக்கிருக்,புதன் கேவிழ்ந்து நோ த்தும். இராகு, சனி ஒற்றைக்கண் பார்வையுள்ளன.

கை. ஆதித்தியன் கிழுச்கு, சுக்கிரன் தென்திழக் கு, செவ்வாய் தெற்கு, இராகு தென்மேற்கு, சணி மேற்கு, சுந்தோன் வடமேற்கு, புதன் வடக்கு, வியா மேன் வடகிழக்கு, இப்படி இந்தத்திக்குகணப்பார் ச்கும்.

சுக்கிரன், சந்திரன், இராகு இவர்கள் பெ ண். கேது, புதன், சனி, அவி. செவ்வாய், ஆதித்தி

யன், வியாழன், ஆண். அ. ஆதித்தியன், செவ்வாய், இராசகுலம். சக் தோன், வியாழன் பிராமணருலம். புதன் வைசியன். கூக்கிரன், வேளாளன். சனி, இராகு, கீழ்சாதி

கூ. ஆதத்தியன் காற்சுதாரம். சுந்திரன் வட் டம். செவ்வாய் தமுவமுவம். புதன்முக்கோணம். வியாழன் நீண்டவட்டம். சுக்கிரன் எண்கோணம். சனி விற்போன்றிருக்கும். இராகு நீண்டி-ருக்கும்.

செவ்வாய்க்கு வயசு, லசு. சுக்கிரனுக்கு, எ. புதுக்கு, உல். வியாழதுக்கு, ஈல். சந்தோறுக்கு, எம். ஆதத்தியறுக்கு, நில் சாகு, சனிக்கு, ா.

லக. துக்கியதாக்கு முகத்தில் மது, செவ்வாய்க் கு முதைகில் மது, வியாழதாக்குத் தோளில் மது, பு துதூக்குக கைக்கீழ்மது, சுந்திரதாக்குத் திஷயில, ஆதித்தியதாக்கு, இடையில், சனிக்கு குறங்குவில், இராகுவுக்குக் குணக்காலில்மது. இந்தப் பிரகு

சமே இராகிகளையும் வகுத்துச்கொண்டு உதயவா ருடைக்கேவிட்டிக்கேக்திரங்களில் கிற்கிண்ற சாகிகோ ள் இவற்றின் விருத்தாந்தங்கவோக்கண்டு விஞவின வேதூக்கும் அப்படியே சம்பவிக்குமென்று சொல்

பாருங்க**ள், இ**ர்நேத்திவ்விய சாஸிதிரத்தின் ஆழ மும் இவ்வளவிற்?ற! சோதிபயமாய் வ எதிதில் இயங்குட்பொருள்களினியல்பு நடைமுதவியனவற் ைறை விளக்கும் டேலானவானசாஸிதிரத்திலே எத் தர் கட்டியசோதிடசாஸிதிரத்தைப் பிணுத்திருப் பது, பொன்னிறைசெய்து சத்தினமழுத்திச் சர்வ அலங்காசமும் பொருக்த விசித்திரமாய்ச்சமைக்க ப்பட்ட சிங்காசனத்தில் மரத்திற்செய்த ஒரு வெருளியை வைத்ததற்குச் சமானமாம். லைவாயியற்றப்பட்ட இச் சாலாகிரைக்கை யாம் அ ங்கோரிப்பதிஹோம்பார்த்க இருக்மூடியவோ ரிரவில் மகமது தமதுகூடாரத்தில் வெளிச்சமில்லாததி ற்சந்திரன் தேசத்திலோர்பங்கையுடைத்துக்கொ ணார்ந்தா (ணென்ற கட்டிக்கதையை நம்புவது உத்த

யாம் வாசஞ்செய்கிற இந்தப்பிரமாண்ட பூகோ ளத்திலும் அனேகமாயிரமடங்கு பருமங்கொண் ட உலகங் எாயிருக்கும் கொகநட்சத்தோ வீகள் மேனி தரின் கவ்வைகாரியங்க_{ுள்} ஆண்டு அவர்கள் பலா பலன்களுக்குக் காரணமாம் மக்கள், தேவர், விலங் கு, இவர்களி ஹாருவங்குணத்தரித்து நிற்கின்றனவெ ன் அ அறிவுள்ள யாவஞ்ஞை அம் நம்புவாகே?

தோகங்கள் அசித்துப்பொருளாய்ச் சடம்யாவுக்கு ம் சாமானயலட்சணமாகிய கவர்ச்சித்தத்துவத் தைப்பொருக்தினம் தெயூலோகத்தில் கடப்பதுபோ லவே பசவிசாவெள் தும் பேதமும் பருவகாலங்க ளுமுள்ளனவாயிருக்கின்றனவென்றம், இவற்றிலெ மக்குச்சமீபமாயிருக்குஞ் சந்தோவுத் தாரதிட்டிக் கண்ணுடியினுலேபார்த்தால்அதிற்பலவிகற்பமான மூல்களும் குன் அகளும் வெளிகளுக் தோன்அகின் றன வென அம் அவ்விதமே மற்றங்கிரகங்களிலுக் காட்டத்தக்க குறிப்புகள் இருக்கின்றனவென்றும் வானசாஸ்திரம் தமுட்டாந்தமாய்க் காட்டுகின்ற

அப்படியா இல் அசித்தப்பொருளாகிய சடப் பொருள் சித்துப்பொருளாகிய ஆத்தமைவஸ் தைக்க ளே ஆண்டுகொள்வதெட்ட்டி? ய மவாசஞ்செய் யும் பூமியோ திரகங்களிலொன்றுயிருக்கும் அதில் மிதித்தோடைச்சிற மனி தருக்கு நன்மை, நீமைப்பலாப லென்குகோயளிக்க வல்லபமற்ற தேயோ ஞல் இப்பூமியி விருக்து லட்சாலட்ச கா தவழிதாரத் தைக்கப்பாற் 🗟 டக்கும் பற்றக்கிரகங்களும் அவற்றினின்றின் அம் அப்பாலாய நட்சத்திரங்களும் தங்களாண்டகை மையாகிய சத்தவத்தை மகாவிரிவாயிருக்கும் வெ ளியினாடாட்ச்செ அத்திமனி தரை ஆண்டுகொள்ளு தின்றனவென்று யாமெண்ணவேண்டிய காரணம் என்ன? ஆனுலப்படியல்ல அந்தசங்க சூட்சமா யா தொருவருமறியொணுவகையாய்ச்சிர சங்சளை ம து காரியங்களே ஆண்டுகொள்ளுகின்றன வென்று சொன்றுல், அவ்விதமேஆளுந்தத்துவம் கிரகமெ ன்றயாவுர்கு முளதெனல் வேண்டுமெனவே சோதி டர் பலாபலன்குறித்திருக்கும் கிரகங்களேப்போல வே பலாபலன் குறித்தார் தனைவாய்ச் சூரியமண்ட லைத்தைச்சேர்ந்தை சிரிஸ், பல்லஸ், சூடுறை, வெஸ்தே, ஏர்சல், எண் பலவைகளும், வியாழு ஊச்சேர்ந்த நா அசந்திசர், சனிபைச்சோந்து மூசந்தோர், ஏர்சில ச்சேர்ந்த ஆறாசந்திரர் என்றிந்த இருபத்திரண்டு கிரகங்களுச்சுப் பேலாபலன் கணிக்கவேண்டுமே. இந்த இருபத்திரண்டும் சூரிபடிண் டலத்திவியங்கு ந்தொகங்களென்பதைச் செக்தேகமற்றபிரத்தியட்ச மாய்த் தெரியக்காட்டலாட். மே அஞ்சோத்டர் கூ நியிருக்கும் ஒன்டது கிபகங்களில இராகு, கே*த*ி என்ற இரண்டு கொகங்களல்ஷனவரம். இதிவிரண்ட ுனையும் நீக்கி நின்றுகியகங்களின் தொகை, ஏழாம். ஆதலால் பலாபலன் கூறப்பட்டி நொது கிரகங்களின் தொகை முழுத்தொகையில் முக்காற்கதிகமாம். ஆதலால் கணிக்கவேண்டிய பலாபலத்திலே முக் காற்கதிகமுவிபாமையிஞர் சோதிடர்விட்டுவியுத ருர்களே. அப்படியிருக்கப் பஞ்சோங்கத்திலே 'எ லலாக்கிரகங்களுக்கும் எண்ணிக்கண்டைபலம் மத்தி மபலமு'' என்றா இவசெழுதோவ தெவ்விதம்? இவர் அறியாமையிஞ்லே சொன்னகோலத்திம் அதையா ம் அங்கீகரித்தாக்கொள்வது நியாயமோ? இதைக் கவனியா தப்டி **கட**்சோமா **ூ**ல் கடவு இத்தரிகிக் கும்படி மூக்க*றா*த்தவர்க**்கு வ**ர்தே ஆப**த்த**ப்போ லெலக்குஞ்சம்பவிக்குமே.

மேதும் இராத்திரிகானத்திலே வானத்தில் ரத் தினங்கணப்போல எல்லேயின்றிஎங்கும்பரர்தோநின் ெறுளிரும் நட்சத்திரங்கள்யாவும் எமத சூரியுணப் போலவே தற்பிரவையுள்ளனமாய் அவற்றைச்சுற் றிச்சு ஒன் அவரும் எண்ணிறந்த கொகங்களுக்கும் ச ந்திரர்சளுக்கும் மையமாய் ஒனிபரப்பிவிருக்கும் பி *ர*மாண்ட உலகங்களாயிருக்கின்றனவென்று வன சாத்தொக்கொளிவாயுணர்த்தியிருக்கப்பஞ்சாங்கஞ் சாதகமுதவியனவற்றைக் கணித்திப் பலாபலர்க அஞ் சோதிடனே, கீபறியாத சூரியர் சும்திரர் கர கங்கள் இவற்றின்றெகை அகர்தமாயிருக்கின்ற தே. இவற்றைச்சுறிக்தொன்று உறியாமல் ஏழுகி ரகங்க**ுள**க்கொண்டு மாத்திரஞ் சர்வபலாபலன்க ுனையுப் கணிக்கத் தேணிவடுதைப்படி?

உள்ளும்கையைக்கொண்டு சமுத்திரத்தின் ஆழ த்தை அளுப்பாயோ? இவை யாவுக்கும் பலாபல இவண்டென்ற கோலத்தம் இவற்றிற்குத் தனிந்த னியேயுள்ள பலாபலன்களல்லாம் முணுதிலடுக்கி இது நென்**து, அ**து இது, அது உத்தமம், இது மத் த்மம், இது அதம மென்றிப்படியே நிதானித்தான ல்லாக் கிரகங்களுக்கும் ஆதித்தியருக்குள் செர்தோரு க்கும் எண்ணிக்கண்டை பலம் இன்னதென்அ கூறத் தக்க வல்லபமும் இக்கருத்துகட்கெல்லாக் தாறக மாய் விரிந்திருக்கும் மனசு முனக்குண்டோ? இல் மாய வா சதருக்கும் மண் சுழுக்கு வையிகாட்டிய் குருட வாதிருந்தால் இது குருடருக்கு வெழிகாட்டிய் குருட கூடும். இப்படியிருக்கச் சோ தடசாளிதாத்தின் மேன்மையையத்? அதற்கு மூலா தாரஞ் சுத்தப் பொய்யாகிய சூன்யமல்லவோ? இந்தச் சாளிதிர நீ தேலைவாக்குக்கற்பிதமாய்த் தோற்றின் தேனைக் கூறுவது யாவரும் இவறுச்சூம் அவலட்சண ரூப த்தையுள்ள பொய்யே தனது மேனியாய்ப்பொரு ச்தி திற்பதால் அதையெவரும் அணுடிப் பாராத படி செய்கவல்லவோ?

பல திருஷ்டார்தங்களும் சோதிடம் பொய்யெ னாக் காட்டு பெற்க அதை அந்தகேரித்து அதல் பே சீசை மெப்பிவருகிறவாக்களே, நீட்கள் இதற்சகல் அ செலவழிக்கும்பொருள் அபத்தமாய்ப் போகுற தே. நீங்கள் அனேக பணங்களாக் கொடுத்துச் சாதகமுதவியனவற்றை எழுதிவிக்கிறீர்களே. அவ நீதிந் கூறிய யாவுக் தவறின்றிச் சொல்ன பிரகா சஞ் சம்பேவிக்கிறதோ? அல்லது சிறு பிள்ளகேள் ஒற்றை இரட்டை பிடித்து விளாயாடும்பொழுது கண்ணிமையைப் பிடிங்கியும் கைபை செக்கியும் இ ப்படிப் பல சாத்திரங்களேப் பார்த்துச் சொல்ன விடத்தோச் சில தவறியும் வேறு கிலவோ அவர்கள் சொன்ன பிரகாரமே ஒற்றை அல்லது இபட்டை யாயிருட்பதடுபோலவே சோதடாட்டண்ணுக் கணி த பலாபலங்களிற் கில சுரிப்பட்டும் வேசைகிலை பி ைழைப்படீடும் வைரு செற்கோ? இப்படிச்சி மாபிள் வக **ப்**பார்க்**குஞ் ச**ுத்திரத்திற்குஞ்சோதடிலில் கணித த்திர்கும் யாதொரு வித்திபாசமில்லா இருக்தால் உங்கள் வீடுகள் ஒவ்வொன்றி அமுள்ள சின்னச்சா ஸ் சிரிகுணவிட்டுத் தோரமாயிருக்குஞ் சோதிடைசானி திரியினிடம்போய் உங்கள்பொருள்களவிருதாவா . ம்ச்செலவிடவேண்டியகாரணமென்ன? ஆகுல் இன் தச் சாஸிதிரத்தை எங்கள் முக்னோ அனசரித் துவந்தடையால் யாமுடுப்படியே செய்யவேண்டு பென்றுற் சில வணங்களில் வாசம்பண் ஊங் கொடி ய சண்டோளர் மனிதரைப் பிடித்தாக் கொன்றுசா ப்பட்டு வண்டு மென்பதற்கும் இந்ததிய எயந்தானே சொல்றுக்குர்கள். ஆதலால அவர்கள் சொல்வ தை பியோயடுமென்று சொல்விர்களு ஒல் உங்கள் பே க்கும் தியாய©மன்னலாம். ஒரு காளில் அனோக செம்மறியாடுகளே ஓர் கத்யின் மேற் கட்டியிருத்த பாலத்தில் ஓர் இடையன் நடத்திக்கொண்டு போ னாடொழுது முக்ஞாச் சென்ற ஆந்பாலத்தினரு கே கெருந்தி நெடந்ததிஞைலே தற்செடல் பீக் கால் பின்னிக் கீடுசே வேகமாய்ப் ப யீர்து அந்த நதியி ல் விழை இதைக்கண்டமற்ற ஆடு - ஞும் அவ்விதமே ஒன்றி ஃபின் இனை அ வீழ்ந்திறைந்த பொயின. இப் படி வீழ்ந்திறந்த ஆடுகளுக்கும் உய்தஞர்கும் யா தொரு **பி**த்தியாசமில்லா தாருந்தால் நீங்கள் சொல் அம் நியாய**மு**ள் சித்சனுள் செறத்தாக்கொள்

ஆதலால் இந்தச் சாத்திரத்தைக் குறித்துச் சர் வக்குளை கடவுள் வேதாகமத்திற் சொல்லியிருப் பதைக் கேட்டீர்களாச.—-''கிமித்தம் பாராமலும் சே. லகு உகு. ''தன் மக'னே அல்லது தன் மக எ அக்கினியை மிதிக்கட்டுண் தூல்லது தன் மக இடைதூம், ரடிபார்க்கி இடைது தெல்லதும், சேரி நாட்கவுப் பாராமஹமிருப்பீர்களாக." தடைதும், நாடீபார்க்கிறவதும், அஞ்சனம் பார்க் தெறவணும், சூனியக்கார ஹம், மந்திரவா தியும், சன் னதக்காரணம், குறிசெர்வ்வகிறவணும், செத்தவ ர்களோக் கேடுகிறவணும் உன்னிடத்திலே காணப் படாதிருப்பதாக. ஏனனில் இப்படிக்கொத்த வைகௌச் செய்கிறவனன்லாம் கர்த்தருக்கருவரு ப்பானவன். இப்படிக்கொத்த அருவருப்புகளின் நிமித்தம் உன் பராபரஞைப்ப கீர்த்தர் அவர்களோ உனக்கு முன்பாகத் தோத்திவிடுக்குர். உன் பரா யாணுகிய கர்த்தருக்கு முன்பாக உத்தமனுயிருக்க க் கடவாய். ஏனெனில 8 தாத்திவிடப்போகிறஅ ந்தச் சா திகன்நாட்பார்க்கிறவர்க ஊயும் குறிசொல் அதிறவர்க ஊயுவ் கேட்கிறுர்கள்.'' டு. மோசே-W. W. W. .

MORNING STAR.

Jaffna, 11th June, 1846.

HOW TO GIVE

At a Missionary meeting held amongst the negroes in the West Indies, these three resolutions were agreed upon:

We will all give as God has enabled us. We will all give willingly.

3. We will all give willingly.

As soon as the meeting was over, a leading negro took his seat at a table, with pen and ink, to put down what each came to give. Many came forward and gave, some more and some less. Amongst those that came was a rich old negro, almost as rich as all the others put together, and threw down upon the table a small silver coin. "Take dat back again," said the negro that received the money, "Dat may be according to de first resolution, but it not according to de second." The rich old man accordingly took it up, and hobbled back again to his seat in a great rage. One after any forward and as almost all gave more than The rich old man accordingly took it up, and hobbled back again to his seat in a great rage. One after another came forward, and as almost all gave more than himself, he was fairly ashamed of himself, and again threw down a piece of money on the table, saying, "Dare! take dat!" It was a valuable piece of gold; but it was given so ill-temperedly, that the negro answered again, "No! Dat won't do yet!" It may be according to the first and second resolution, but it not according again, "No! Dat won't do yet!" It may be according to de first and second resolution, but it not according to de last;" and he was obliged to take up his coin again. Still angry at himself and all the rest, he sat a long time, till nearly all were gone, and then came up to the table, and with a smile on his face, and very willingly, gave a large sum to the treasurer. "Very well," said the negro, "dat will do; dat according to all de resolutions."—Children's Missionary Portfolio-

REMARRIAGE OF HINDU WIDOWS.

Perhaps there is no Hindu institution more inimical to public morals, or to the peace and happiness of society, than the compulsory celibacy of Hindu widows. If any one had sat down to devise the most effectual mode of introducing vice and missery in the family circle, he could scarcely have discovered one more certain to produce this result than that of forbidding widows, however young, to marry, and of shutting up all the members of a family, old and young, to the number of fifty or sixty, within the same family mansion. We have reason to know from the frank confessions of many natives, with whom we have conversed on the subject, that no reform would give more satisfaction than the abolition of this unnatural custom. They are, one and all, anxious to be relieved from the constant anxieties which the custody of the widows of their families entails on them, and Perhaps there is no Hindu institution more inimof the widows of their families entails on them, and from the disgrace to which they are too often exposed by their transgressions, and which can be concealed only by the perpetration of crime. But the tyrrany of their situations, and even those who are not exposed to its penalties, dare not move a finger towards their own relief. society constrains them to submit to the torment

relief.

Baboo Mootee Lall Seel, the reigning Rothchild of Calcutta, has long had it at heart to produce the abolition of this custom. Some year or two ago, he is known to have offered a premium of 10,000 Rupees. or a 1,000 pounds sterling, to any one who would brave the authority of custom, and venture to marry a widow. During this period not one man of respectable lineage, however beggarly his means, has been found to come forward and claim the bonus. We now learn that at forward and claim the bonus. We now learn that at the last meeting of the Dhurmu Subha, the orthodox conclave of Calcutta, the concentrated essence of Hindu bigotry, he brought forward a petition which he had drawn up to Government, entreating that all legal obstacles to the marriage of Hindu widows might be removed, and every encouragement given to the practice. We are told that the Subha, true to its original character, treated the proposal with a degree of contempt bordering on insolence, and resolutely determined, that no such representation should receive its sanction. no such representation should receive its sanction. Some of its members, who move in the higher walks of native society, are reported to have said that though they would never sign an address which should lead to the remarriage of Hindu widows, they are ready to subscribe a patition for leaves the same and the same the remarriage of Hindu widows, they are ready to subscribe a petition for leave to burn up a thousand widows a year; and that this was the especial object for which the Subba was established. Among the most virulent of the opponents were the pundits, or spiritual guides of this conclave. The contemptuous rejection of this petition may serve to shew us that Hinduism is unchanged, and unchangeable; unimproved, and unimprovable. This hereditary priesthood have had the direction of the public mind for twenty centuries, and in their hands it has been becoming more and more contracted and debased. There appears, after all, to have been something frank, liberal, and even noble in the original institutions which the Brahimins introduced with their creed into this land. Women were taught to read, and widows were allowed to marry. Men engaged in maritime expeditions, spread the faith of the Veds to the Golden Chersoneus; but every thing

is now stunted and contemptible. And this the last and most deteriorated age of Hinduism, is brought at once into contact and rivalry with the highest civilizaonce into contact and rivalry with the highest civiliza-tion the world has ever seen; the darkness that can be felt is confronted with the blaze of modern light; and the contest cannot be long doubtful. At the same time that we read of the disgusting assertion of some of the Hindu gentlemen of Calcutta that they were ready to use every effort for the restoration of the bloody rite of Suttee, we were favored with a commentary on Bacon's Essay, by another Hindu, a schelar and a gontlemen Essay by another Hindu, a scholar and a gentleman, and we could not avoid thinking how increasingly palpable are the contrasts presented in the Hindu society. Friend of India.

IMPORTANT CRISIS IN INDIA.—Uuquestionably, (says Bishop Wilson of Calcutta) a crisis seems approaching in India with rapid strides. Education has been going on for fifty years: all offices up to a certain class, are thrown open to Hindu talent and character. The native mind is burging and in the provided of the control tive mind is bursting out with knowledge; commerce is opening her riches; medicine is following the steps of Western science; railroads are about to accelerate internal communication; the present Governor General Sir Herry Hardings is full of enlightened zeal for notice in the control of th for native improvement; the invention and application of steam vessels is rendering Calcutta a suburb, as it of steam vessels is rendering Calcutta a suburb, as it were, of London. In such a moment, Christianity must sanctify the process, or inordinate luxury and selfishness blight the gifts of God. Christianity must "stand upon her watch, and set herself upon the tower," to seize every favorable opportunity as it arises; for at any moment a sudden downfall of Eastern idolatry and superstition may take place, and then, if we are ready to enter in, India may quickly be the Lord's.

The Impressiveness of Mount Sinal.—I have stood upon the Alps in the middle of June 1845, and looked around upon their snowy empire; I have stood upon the Appenines, and looked around upon the plains of beautiful and eventful Italy. I have stood upon the Albanian mount, and beheld the scene of the Ænead from the Circean promontory, over the Capagua, to the Eternal City, and the mountains of Tivoli. I have sat upon the pyramids of Egypt, and cast my eye over the sacred city of Heliopolis, and the land of Goshen, the fields of the Jewish bondage, and the ancient Memthe fields of the Jewish bondage, and the ancient Mem-phis, where Moses and Aaron, on the part of God and his people, contended with Pharoah and his servants, the death of whose first-born of man and beast in one night; filled the land with wailing: but I have never set my foot on any spot, from whence was visible so much stern, gloomy grandeur, heightened by the silence and solitude that reigns around, but infinitely heightened by the awful and sacred associations of the first great revelation in form from God to man. I feel oppressed withthe spirit that breathes around and seems to inhabit this holy place. I shall never sit down on the summit of Sinai again, and look upon the silent and empty plains at my feet; I shall go down a better man and aim so to live as to escape the thunders at the last day, which once reverberated through these mountains, but have long since given way to the gospel of reach but have long since given way to the gospel of peace. I can scarcely tear myself away from the hallowed summit, and I wish I too could linger forty years in converse with the Lord.—President Durbin.

MOHAMMEDAN FANATISM .- Constantinople, June 4, 1845.

Mohammedan Fanatism.—Constantinople, June 4, 1845.

Last week, a fearful tragedy took place on board the Austrian commercial steamer Imperatrice on her way from Trebisonde to this port. She touched in coming down at Samsown and Synope, and at the latter place received on Thursday night, amongst other passengers, two Candahar dervishes, brothers, who had been expelled from Trebisonde and Samson, by the local authorities, on account of their bad reputation. The day following, between two and three o'clock in the afternoon, after these individuals had swallowed it is said, a copious dose of Khash-Khash, or some other maddening drug, they said their prayers, and they arose, shouting, in a tone of delirium. "Hoo, Hoo," (the cry of dervishes in allusion to the Deity.) One drew forth a pistol, and discharged it into the back of a Greek in the cookhouse, and both dagger, in hand, began roaming about the deck like demons killing and wounding all that came in their way. The firer of the pistol being seized by one of the crew, Captain Clician, who commanded the steamer, went up to disarm him, when the brother of the fellow made a lunge at him from behind with his dagger, which fortunately passed between his left arm and his body, cutting his cloths without touching his person. The captain on this retreated, but as arms had in the mean time been brougt on deck, he sized a musket and instantly transfixed one of the dervishes through the neck, whilst the other monster was felled to the deck by a blow from a water bucket which had been snatched up by a stoker. The crew, now armed, came up, and the writhing dervishes were quickly despatched, but unfortunately rather too late, for they had already killed one man, and wounded seven others, of whom two are since dead, whilst others lie in the greatest danger.—London Paper.

Frightful Occurrence in Africa.—A French col-

FRIGHTFUL OCCURRENCE IN AFRICA.—A French column lately pursued an Arab tribe still faithful to Abd-el-Kader. The tugitives to the number of 659 men, women, and children, took a refuge in a cave. Their persuers, commanded by a colonel Pelissier, summoned them to surrender. They refused. Firewood and other combustibles were by order of the Colonel placed at the mouth of the cave and ignited. The scene that ensued was horrible. In the agony of suffocation some of the women attempted to escape into the air, but were immolated by their husbands. The work of death proceeded. At length, to shricks, screams, and groans, succeeded silence. "They are all dead," said the officer, and the fire was remov-

ed, and the cave entered. Five hundred of the unfortunate were positively dead. A hundred and fifty still breathed. They were carried out, and attempts to revive them were made; but of the whole number only thirty-seven were brought to life, min will not only desert the bed, but leave the room.

The following is taken from the Narrative of Travels in Bokhara by Dr. Wolf.

An Affghan Seyed entered the garden and said, Aye, you Kafir! have you succeeded in cheating the Ameer, so that he let you go? If he had only given you into my hands, I would soon have made away with you by my javelin." Abbas Kouli Khan said to him, "Go and leave the Frankee alone; he is a derveesh." A derveesh," he sneeringly replied; "I know these Frankee derveeshes—I know these English derveshes. They go into a country, spy out mcun'ains and vallies, seas and rivers; find out a convenient adit, and then go home; inform a gentlemen there—a chief, who has the name of company, who sends soldiers, and then takes a country tell him what I say."

Dog School, AT UTICA, UNITED STATES. The Colombo Examiner of the 13th of May says that a Mr. Henry Winfield of Utica, announces that he has opened a dog school, where he will teach dogs to go on errands as correctly as any boy ten years old, to dance a wall as the state of the same as well as the most accomplished dancer, to cut the pigeon wing, to count the number of persons in the room, also to distinguish the number and color of persons present.

HIGH PRICE OF GRAIN.—The Colombo Observer, on the authority of the Madras Atheneum, in noticing the occurrence of rain after a drought of 6 months states that, "Both man and beast have long suffered from the high price of grain, the poor, never half-fed are at this moment literally starving from this inability to purchase rice, which now sells at four Marcals per pagoda." Similar accounts continue to be received from almost every station of Southern India, so that we fear great dearness, if not scarcity, may be apprehended in Ceylon.

CEYLON RAILWAY .- We observe that his Excellency the Governor has issued a proclamation, warning the Civil Servants of this Island not to purchase shares in the contemplated Railroad; and if they have already purchased them, they are required to dispose of them

THE NEW OFFICIAL GAZETTEE, COLOMBO.—The Observer of yesterday informs us that His Excellency has written home to be relieved of his present office, that Sir J. E. Tennent has written home to demand the Governorship on Sir Colin's retirement, and that Mr. Ryder has probably done the same respecting the office of Queen's Advocate, when it shall become va-cant by Mr. Buller's elevation to the bench. The first two letters, he further informs us, went home together. Besides these changes, the preceding Obser-ver notices that the Archdeacon is about retiring.-Mr. HORSFORD becoming Senior Colonial Chaplain, and Mr. BOAKE, the Junior Chaplain.

Ceylon Herald, May 27.

Removal.—The Cutcherry of the Tanjore Collectorate was to have been removed on the 7th ult. from Negapatam to Tranquebar, lately purchased from the Danish Government.

A Brahmin become a Mohammedan.—A Brahmin at Madras has recently become a Mohammedan, throwing of his poitu, shaving his head, and being circumcised. His friends caused him to be brought before a Magistrate under pretence of insanity; but could not sub-stantiate the charge. He told them that he had left Hinduism for a true religion, and had broken caste by eating beef.

Baptism of Young Hindus.—On Wednesday evening, the 13th ult. a respectable native lad, named V. Ponnampalam, said to be about sixteen years of age, and on Wednesday evening the 3d inst. S. Ramenju, a Chitty of twenty, and C. Sungeevee, a lad of seventeen, were baptized by the Rev. John Anderson in the Free Church Institution at Madras.

Bombay.—Baptisms of natives at Astagaum.—We are happy to learn, that on the 22d and 23d of February, the Rev. Mr. Farrar of the Church Missionary Society baptized seven persons, four men and three women, at Astagaum, a village near Ahmednugger. One of the men is a patell belonging to the place. One is a vance, who was baptized together with his son, a boy of 12 or 13 years of age. One of the women is of the Sanar caste. One man and two women are of the Mang caste We understand that the higher caste persons have met with considerable opposition in consequence of their baptism, some of them from members of their own family. We rejoice to see persons of every caste thus coming forward and declaring their belief in Jesus the Saviour.—Dnyanodaya, March 16. lief in Jesus the Saviour .- Dnyanodaya, March 16.

ECCLESIASTICAL MOVEMENT.—The Rev. S. B. Munger, of the American Ahmednugger Mission, after an absence of some years in his native land, has, we are glad to notice, returned; but we regret to learn that Mrs. Munger was not allowed to recommence her labours in India. She died at sea, and her body was committed to the deep near the Cape of Good Hope.

CALCUTTA—The Prospects of Caste.—A late number of a Calcutta Native paper, in the native language,—the Purana-Chandrodaya (the rise of the full moon) laments over the many conversions that are taking place from Hinduism to Christianity, and attributes them in a great measure to the restrictions of caste. "The missionaries," says he, "make no such exertions to convert Mohammedans; because, even after they get them, they are not sure of them, the Koran allowing them to recant, and return to the body of Mohamed's faithful men. Hence their success among Musslemans has been trifling. Among us, Hindus, it has been frightfully great; and the grand reason we have already hinted at. Our shastra forbids return to caste. Let the missionaries once fairly get a Hindu; and they have him forever. This they know; and they therefore strain every nerve to catch all they can. These things ought not so to be. Our laws ought to admit of a return to caste."

Little does the Full Moon know that missionaries desire the same happy liberty as he does himself. The case of those who join the Christian Church through hypocrisy, or self-deceit, who prove a disgrace and a burden to Christians, who are separated from their peculiar society and sympathy, and cannot regain those of the world to which, in character and feeling, they still belong—is far more distressing to them than it is to Hindus.—Oriental Christian Spectator.

The Hurkaru, in reference to the case of Baboo Chundee Churn Singh, who has recently embraced Christianity, states, that the convert's father who is a Vishnuvu, and suspected his son's predilection for the religion of the Bible, requested his family priest to disabuse the young man's mind. The priest, who was no bigot and was well acquainted with the subject of Christian theology, had many discussions with him. The young man's doubts had reference chiefly to the doctrine of the Trinity. The priest one day told him, that if the Christian Shasters were acknowledged as true, the Trinity might easily be believed. This remark accelerated the young man's conversion. The priest was hereupon suspected of being a traitor in the camp; and was arraigned before the spiritual court of the Vishnuvus. His remark about the Trinity was brought against him, and a Bible that was found in his possession was considered as a farther proof of his guilt. He was accordingly convicted of the charge of apostacy, and declared incapable of taking his seat in any Vishnuvu meeting. His emoluments which are thus forfeited, amounted to between 20 or 30 Rupees a month.

Lahore.—Letters lately received from beyond the Sutlege state, that the Sikh officer in command of the Fort of Kangra had refused to deliver it up, and that it would probably be necessary to send a force against it. It is almost inaccessible and impregnable; and at this season of the year the attempt to besiege it would be attended with much loss. Orders had been issued by the Lahore Durbar, for its surrender, but the Delhi Gazettee just received states, that up to the latest accounts it had not been delivered up.—Friend of India.

BISHOP OF JERUSALEM—The Rev. SAMUEL GOBAT Vice Principal of the Protestant College at Malta, formerly missionary in Abyssinia has been appointed Bishop of Jerusalem. He is said to be a Swiss, and of Christian descent.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The accounts received from the United States are of considerable interest, and offer a fresh guarantee of the continuance of peace. The war party in the Senate had been thrown into consternation by a speech from Mr. Heywood, who is said to be intimate friend of President Polk. Mr. Heywood emphatically denied the assertion, put forth by some of his own party, that the President had pledged himself to the whole of Oregon. He argued that the President was bound to accept the offer of a settlement on the basis of the 49th parallel, if it should be made by England; and said that the President's object in recommending Congress to give notice for the termination of the Convention, was simply to narrow the limits of the controversy, and bring it to a peaceful close. He also contended that the United States were committed by 40 years' negociation to agree to the parallel of 49 degrees, and added that although the President, in his private opinion, was convinced that their title was clear to the whole territory as far as 54 degrees, 40 minutes, he was anxious to adjust the question on the principles of compromise and peace. At a subsequent sitting, Mr. Calhoun created a great sensation by a remarkable speech in favour of a peaceful policy. He pointed out the benefits which peace would ensure to the United States, by extending their commerce, and by establishing "a beneficial fratrently of interest" between the two great nations, upon whose exertions, the civilization of the world mainly depends. He said that the public, even of the West, had began to think that their title to the whole territory was not so "clear and unquestionable," as they had at first imagined, and were now convinced that war was not the "pastime of an hour." In the event of a

war with Great Britain, Mexico, he said, would declare war against them on the South under the discipline of British officers; the steamers of the British navy would desolate their seaboard; the Canadians would be in arms on the North; and with a British fleet upon the lakes, and the Indians on the West, the United States would be enfiladed on every side. This speech is said to have created a deep impression, and the prospect of a rupture was daily becoming more remote. The debate, however, was not closed at the departure of the packets, but although it is generally believed that the motion in favour of giving the notice will be carried by a large majority, it will be upon conditions that negociations shall proceed, and that if an offer of compromise on the parallel of 49 degrees be made by England, it shall be accepted.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், தஅாசசு ம் ஹு. ஆனிமு மகவ.

மறுதாரவிவாகம். (Remarriage of Hindu widows.)

தமிழருக்குள்ளிருக்குங் கைமபேண்களை மறுசால் விவாகள்,செய்ய விடாமற் பலபந்தமாய்த்தடைபண் ணிக்கொள்ளுகிறதைப்பார்க்க ஊாவர்களினது மன் னடைக்குஞ் சமாதானசௌக்கியங்களுக்குமமீகவுக் தடையான வேறேயோரு விதங்காண்கிலோம். சழ சாந்துக்குள்ளாகத் துன்னடையையும், நிற்பந்தத் தையும் உண்டாக்கும்விதம் யாதோன் நீரக்குமோவே ன்று யுத்தியாயாலோசுவன்பண்ணுமிடத்து இளவயசு ள்ள கைம்பெண்களை விவாகம்பண்ணிக்கோடாதப டி உம்பத்றுபது பேர்களடங்கிய ஒருவீட்டிலேதானே அவர்கள் சகலரையும் அடைத்துக்கோள்வதைப்பா ர்க்கீலும், வேறேயாதொன்றரிதாகவிருக்கும். இந்தச் சுவாகத்தப்பானாடையை விலக்கீவிடுகிறதுதேசத்த வர்களை ந்சீர்ப்படுத்துவதற்கான திறத்தவழியாகவிர க்கிறதேன்று இவ்லூவர்களிலருகர் காவடமீன்றிச் சொல்லவறிந்திருக்கிறேம். அவர்கள் சகலநம தங் கள் சழசாரத்தக்குட்பட்ட கைமபேண்களைப்பற் றிய ஏக்கத்திலிருந்தும், அக்கைம்பெண்களாலுண் டாக்ற தற்றத்தீன் வசையினின்றும நீங்கீக்கோள் ள மீகவுமபேட்சையாயிருக்கீறர்கள். அவர்கள் தற் றத்தை மறைக்குமபொருட்டு அதனிலும பாரமான பழிக்கேதுவான தற்றஞ்செய்யவேண்டிவந்தது இ னத்தவர்களுடைய நேருக்கத்தீணுலே அக்கைமபே ண்கள் தங்களுறைவிடத்திலே படுக்றபாட்டை அநு பவிக்கும்படி கட்டாயமபல் எணப்படுக்றாகள். ஆக்கி வைக்தட்படாத கைமபேண்களும் தாங்கள்சுபானு போகமாயிருக்கும்படி சற்றதுதல் தேண்டிக்கத்துணி ധഖിഖ് ഒരു.

கைமைபண்கள் மறுதாாம விவாகஞ்சேய்யும்படி யாய் போபுழத்தீலால் சீல் என்பவர் அவர்களுடை ய இழ்வான வழக்கத்தை அழக்குமபடிக்கான பி ாயத்தனங்களை வேதகாலமாய்ப்பண்ணவந்தார். இ ாண்டோநவநடத்துக்குழன் இவர் இந்த வழக்கை மாற்றி ஒருகைம்பேண்வண விவாகஞ்செய்யத்துணி பவனுக்த தான் பதினுயிாம நபாய் உபகாரங்கோடுப் போமென்று வாக்குத்தத்தமபண்ணியும மாபுக்குரிய யாதோருவன் எவ்வளவு வறிமைப்பட்டவனுமிருந்தா லும் அப்பணத்தைப்பேற்றுக்கொண்டு அவர்கேள்வீப் படி ஒருத்தியைவிவாகஞ்செய்யச்சமமதிக்கவில்லை. கற்தத்தாவிலிருக்கும் தரும்சடையாகிய, இந்துமத்பத் தீவைருக்கியசத்து ஒருமித்தவைதீகநூற்சபையாருக் த இவர்தான் அரசாட்சியாருக்குக் கைமபேண்கள்வி வாகஞ்செய்யாமலிருக்கவேண்டுமென்கீற நீயாயப்பா மாணங்கவாத்தள்ளி அவர்கள் விவாகஞ்செய்யமப டிக்கான ஒவ்வோரு முயற்சியையுஞ் செய்யவேண்டு மேன்றேழதிய மன்றட்டுக்கடதாசீயைக் கொடுத்த பொழுது அச்சபையார் அதீன் முறையின்படியே அவ நடைய கேள்வியை, அகர்தையுடன் கூடியர்ந்தை யோடு அபாவவனபண்ணி அப்போப்பட்டகேள்வியை ஸ்தோப்படுத்தமாட்டோமென்று உறுதியாய் நீச்சயப்ப டுத்தீருர்கள். ஊாவர்களின் மேலான ஈடையை ப்பற்றின அச்சபையிற்சிலர் இவரடைய கேள்விக்கு த் தாங்கள் கையோப்பம வைக்கீறதற்த மனதில்லா தீருந்தும் அவ்வூர்க்கைம்பேண்களிலாயிரம் பேரை ஒ நவநடத்தீல் நேரப்பிலே போட்டெரித்துப் போடக் கேட்கில் அக்கடதாசிக்குக் கையோப்பங்கொடுக்கப் படுமென்றாஞ்சோன்றூக்கள்.

இக்கட்டத்தில் மீகவுங் கரேமான வீரோதிகள் ப ண்டி தர்கள் கிக்தையாக இந்த மன்றுட்டுக் கடுதாசி இவர்களால் தள்ளப்பட்டதைப் பார்க்குமீடத்து இந் துமதங் கோஞ்சமாததல் மாற்றப்படவில்லையேன் றம மாற்றப்படாதென்றும், தேறுமலிருக்குதென்றும் தேர்ச்சிபண்ணப்படமாட்டாதென்றுக்குநியுது இவர் களிலிருக்குமஇந்தப்பாவணியானதருத்துவமசாராயிரவ நடக்கரலமாய்ஊரவர்களுடையமன்தை நடத்திவக் தத்தைலே, அவ்ஆாவர்களுடைய மனது மீகவும் வாச் சுருங்கீனதாயுங் கேடுபட்டதாயும் இருக்குது. சகலத்தையும் பார்க்குமீடத்துமுற்சாலத்தீற்போமணு க்கள் தங்களுடைய பாமாணங்களிற் சேர்ந்த நேர் மையானவும் நயங்கோண்டதானவும் மீகவுங் கண ங்கோண்டதானவுஞ் சீல ஏதுக்களை உண்டுபண் ணீனதாகக்காண்தது. பேண்சனங்கள் வாசீக்கப்ப ழக்கீ, கைமபேண்கள் மறுதாரமுக்கும்படி இடங் கோடுக்கப்பட்டது.

ஆனைப்போழது ஒவ்வோரு காரியழககுங்கீ கீர்த்க் கப்படத்தக்கதாய் இருக்குது. இந்துமதத்தீன் கடை சீயானவும் அதீகங்கீழாகவுந்தாழத்தப்பட்ட காலயுக மானதுலகமானதோருக்காலுங் காணுத உயர்ந்த நற் சீர்தீருத்தத்தோடு எதிராகவைக்கப்பட்டிருக்குது. இ ந்தியர்களுடைய இருள்நீலை உலோகத்தீக்காலத்தப் பாகாசீக்கீற வெளிச்ச நீவலக்கு ழன்னுய் எதிர்நீற்கி ன்றது. நேடுநாளாகச் சண்டை சந்தேகப்பட்டதா யீராது. கற்குத்தாவில் இருக்தஞ் சீல இந்தப்போபுக் கள் ழன்நடந்ததுபோல நாயக்கள் தங்கள் நாயகமார் மரிக்கும்டத்து தாங்களுழடன் கட்டை ஏரீவிடுமப டிக்கு ஒவ்வோரு பாயத்தனங்களையுஞ் செய்யத்தே ண்டிக்கீறர்களேன்கீற பிரியவீனமான செய்தீயை க்கேள்விப்படுக்குறும்.

சீனுபாவதக்காட்சியாலாய மன அழுத்தம்.

தூசாசுடு ம். வநுஷம், ஆன் மாதம் ஈடுக்கூறில் ஆல்ப்ஸ் என்னும் பாவத சீகாத்தீனின்று பனிப்பட லத்துள் அமிழ்ந்திய அதன் பததிகளைக் கவனமாய் எப்புறத்தும் பார்த்தீருக்கீறேன். மேலும் அப்பிவன ன்ஸ் வரைச் சீகாத்தீனின்று அதன் சுற்றுப் புறங்க னிற் பாாக்காமாத்சயங்கள் மலிந்து அலங்காாச் சா யல்கொண்ட இத்தாலிய ராச்சியத்தின் மைதானங்க வைக் கண்டேன். இன்னும் அல்பானியன் மவையி னின்று சோசியன் கடற்புறத்து மவைமுவை தொடுத் து நீத்திய நகாரசிய ரோமை தீவோலி மேடுகள் வண க்தம் அகன்ற இனியாத்தீன் காடசீயை நாட்பமாய் ப் பார்த்தேன். ஆனுல் எகிப்தில் விளங்கிய உன்ன த கோபுாங்களிலிநாந்து இலியாபொலிஸு என்னும் பா சுத்தாகளையும்கோசேன்சீமையையும்,யூதச்சாதியா சீறையீருப்பீடங்களையும், கடவுளுக்குஞ்ச னங்களுக்குமாகப் பார்வோனூடும், ஒரே இாவி லே தங்கள் தடைச்சன் புத்திார்களும், 26 மாடுகளின் முதற்பிறப்புக் தெய்வ கற்பிதத்தால் அழிக்கப் பட்டதின் கிமித்தம் ஒய்வின்றிப் புல கொண்டிருந்த அவனுடைய அனுசாரிக ளோடும் மோசே ஆரோன் என்னும் தெய்வபத்தர்வா துபண்ணின் மெம்பீஸ் என்னுர் தேயத்தையும் ந ன் கவனமாய்ப் பார்த்தபொழுதோவேனில், அது தனி மையும் அமைதியுமாயிருந்ததின்லும் கடவுள் பூர்வீக த்தீல் மனிதநக்குப் பாசன்னமாகித் தீவ்ய கற்பவன க்வள அனுச்கோக்த்தது இவ்விடத்தீற்றனேனும் பய சீர்தையும் வணக்கமுமான நீவனவுகள் மனதிலே எளிதாயுண்டானமையாலுமல் விடத்தீன் காட்சீ அச் சமுந் துக்கழஞ் சேர்ந்ததாயிருந்தது. இந்தக் கேடி ஸ்தலத்தீல் வியாபகமாயிருக்கீன்றதும் இதன் சுற்ற ப் புறங்களிலுள்ளதுமான காட்சீயால் என் மனதி எழந்த மஹவு மீகுதீயே. நான் இனி ஒருபொழுதும் இம்மவையின் கொடுழடியினின்ற அதன் அடிவாங் களிலுள்ள மைதானங்களாப்பாளனே. பூர்வீகத்தி ல் ஃப்பர்சுத்த பருவதங்களிற் பேருக் தோனிகோ ண்டிரைந்து, பீன்பு சமாதான கவிசேடப் பிர பலியத்தீற்கு இடங்கொடுத்த தேவோக்கோ முளக்க த்திற்துக் கடைசீ நாளில் விலக்க்கொள்வதற்தப் ப க்குவமாய் ஒழுக்கத்துடன் வாழ்வேன். இப்பரிசுத் த கொடுழடியீனின்று இறங்கீ வருகீறதற்து என்னுற் கூடாததீனிமீத்தம் நானும் அவ்விடத்தீலேநாற்பது வ நடமாய் நீன்று தேவனுடன் சம்பாஷிக்க விரம்பு

ஆடிர்க்கா.

சீழ்து மாசங்களுக்கு முன்னே ஆபிரீக்காவில் நடர்த விசன சங்கதி. — சீழ்து மாசங்களுக்கு முன்னே இஸ்லா மதத்தை அதுசரீக்கீற அரபிவருணத்திலேன் பகுதீயைத் தூக்திப் பிடிக்கும்போருட்டுப்போஞ்சுக்கா இரணவிர் அணிவதத்துப் போகையில் ஆண் பேண் முதலியவர்களில், சாரிடுய போனவுக்கு ஒடியோரு தலையில் ஒளித்ததைக் கண்டு அவர்களை விடாது நாடிப் பின்றேடர்ந்து போன விரர்களுக்குத் தனி கத்தனயிருந்த ஒரி கழகல் என்பவர் தகையில்லாறித்த சகலருந் தடையில்லாமல் இச்சணமே வரவேண்டுமென்றேர் கட்டனர் நீருத்தலையனுப்பியும் அவர்கள் கேளாது போனதால் அவர் நேருப்புப்பற்றத் தக்க விறத முதலிய சமபத்துக்களைக் தகையின்வாயிற் போட்டு நெருப்பைவைத்துக்கோழத்திவிட்டுச் சற்றுத் தியாலத்தாலே தகையினுட்பட்டுப் பார்த்தவே

வளயில் அம்மகமைதாநாசாரிகளில் அத்தூரை டோர் ச ந்றுழயிரில்லாமல் எரிந்து மரித்துப் போஞர்கள். நா ந்றைமபது போதுந்றுயிராயிருந்தார்கள். அவர்களில் வேது பேளை வெளியே இழுத்துக்கொண்டுவந்து உயி ர் வாத்தக்கதான ஏதுக்கவைப் பார்த்த வேவையில் மேற்குறப்பட்ட, சாருமே பேரிலும், நான பேர் மாத்தி ரத் சீவவையடைந்தார்கள்.

சுற்கு தேர்.

சுற்தத்தாவில் விளங்கிய பூரண செந்திரோதயம எ ன்னும் பத்திரத்தின் பிறகீட்டுப் பாசுரமான சஞ்சிகை யோன்றில் இந்துமதாநுசாரிகளிலனேகர் கிறிஸதும தகோட்பாட்டை அங்கீகரித்தபீன் திருமபவும் அவர்க ள் இந்துமதத்துக்கு வருவதற்குச் சாதீக்கட்டு இடங் கோடாததீனிமீத்தமாய் அவர்கள் கீறிஸ்தவர்களாக வே நீலைகோண்டு அம்மதத்தைப் பாபலப்படுத்துகி றாகளே என விசனத்தட்னுனொக்கப்பட்ட வீபா மாவது, மகமதுசமயிகளின் வேதமாகிய கோறேனின் போமாணங்கள் அமமதத்தீனின்று பதிதாகிப் பின்னு ம அத்தை அநுசரீக்கத் தீருமபுவோர்க்குத் தாராளமா ய் இடங்கொடுப்பத்னைல், பாதிர்மார் மகமதானுசாரீக வாக் கீறிஸதுசமயிகளாக்கத்துணிவதுஅபத்தமாமே ன உத்தேசித்து, எங்கள் சாஸதாவீதீப்படி பதீதேணே நவன் தீரமபவும் நமது வநணுசார அனுபோகியாவதி யலாமையின் இந்துக்களாகிய நமமில் அநேகரைக் கிற்ஸதுமார்க்கத்தீல் இழுத்து அகப்படுத்தீக்கோள்ளு க்றர்கள். அவர்களிடத்தில் ஒருமுறை அகப்பட்ட கைவன என்றைக்கும் அவர்கள் வசுமே நீன்றுவி ட ஏதுவாயிருக்கின்றதன்மையை அவர்கள் அறிந்தா யீருக்கும் தங்கள் முற்றன உற்சாகத்தையுஞ் செலு த்தீக் கூடியபேரை எல்லாம இழுத்துக்கோள்ளுகிற ர்கள். இவர்கள் இப்படிச் செய்யத்துணிவது யோ க்கியமல்லவே. எங்கள் சாஸதாவித்கள் பதிதருமதி ருமபுவதற்கு இடங்கொடுப்பது அவசியமே.

பாதீர்மார் தங்களைப்போல எவர்களுஞ் சுயாதீ னாய் நடக்க வேண்டுமேன ஆசீக்கீறர்களேன் னூஞ் சத்தீயசெய்தீயைப பூரணசந்தீரோதயம் சி நீதேனும் நீயவேயீல்லை ஆனுல் மாய்மாலமாயும் வஞ் சுகமாயும் கீநீஸ்த சபையீற் சேர்ந்து கீநீஸ்தவர்களு க்த ஈனமும் பாரமாகீத்தங்களுக்குரிய சனங்களும் ஒத்த சீந்தையீனருமாகிய இந்துக்கவள் வீட்டுவிலகிக் தணத்தீலும் நீவைவிலும் ஒற்றுமைப்பட்ட அவர்க ருடன் மறுபடிசேர்ந்துகோள்ளத் தீராணியீல்லாத சனங்களின் சீர் இந்துக்களுக்கல்ல அவர்களுக்கே

அத்க துயாயிருக்கீனறது

ബന വന്നും

சத்தியவேதவர்த்தனை — பிறகீட்ட பங்தனிமா சம பதினுறுந்தேதியிலன்ற பாசாஞ்செய்யலான தி ஞேதயம் என்னும் சமாசாரபத்திர்கையிற் காண்கீற படி வமபாயில் ஆமேத்தாகளை அடுத்த ஒர் கிரமத் தீற் ்றகீட்டமாசிமாதம் இருபத்திரண்டாம் இருபத்தி ழன்றுக் தேதிகளில் ஏழபேர் ஞானஸ்கானம் பேற்ற ர்களேன் அதியவந்ததால் மகா சுக்தோஷ்ப்பட்டோம்

வங்காளம்.

க்றீஸதுமத வர்த்தணை—இச்சேலவு கீறீஸதுமார் க்கம் மேஞ்ஞானமேன்ற அநசித்தபாபுவாகிய ச ண்டிசிங்கம் என்பவனாப் பற்றிக் 'கேக்கூரு'' எ ன்ற ஒர் சமாசார பத்திரகை சொல்வதேன்னவே னில், வைணவமதத்தநுசாரியாகிய இவரடைய பீதா த் தன் புத்திரன் மன நேர்மையாய்க் கிறிஸதுமார்க்க த்தைத் தழுவிக்கோண்டவனல்லவேன்று சந்தேக ங்கொண்டதால், தன் தடுமை சமயக் தெருக்களை வா வழைத்துத் தன் புத்திரன் மனதிலுண்டுபட்டிருக்கி ன்ற மனக்களங்கத்தைத் தீர்த்துவிடுமேன்று விண் ணப்பமபண்ணினர். ஆனுலுமிந்தக் குருக்கள் மாட் டுப்பத்தியில் மருட் பிடியாதவாயும் கீறிஸது வைதீக நூல்களைப் பற்றிய விஷயங்களை ஈன்றுய்த் தேர்ந்த மீந்தவாயுமீருந்தத்னுல் அவருடன் அநேக காரியங்க வா எடுத்துப் பேச்றூர். இந்த வாலிபறுடைய மன தீற் பாதானமாய்த் தீரியேக போதவணையைப் பற்றிச் சற்றே சர்தேகமிருந்தது அந்தக் துருக்கள் ஒரு நா விவரைப்பார்த்துக்கிறீஸ்தவேதாகமமஉண்மையென் **அரை**வன் ஒப்பவன யுட டுனுப்புக்கோண்ட துண்டான ல்தீர்த்துவழஞ்சத்தியமேன்றுலேகுவாய்ச்சந்தேகவி பரீதமீன்றி நமபீக்கோள்ள வேண்டியது. இந்தக் த நக்கள் இப்படிச் சாய்வாய்ப் பேசீனதே அந்த வாலி பனுடையமனத்லத்ரித்துவத்தைப் பற்றிக்கீழம்பியச ந்தேகத்தை நிவிர்த்தியாக்கிற்று. இதன்மித்தமஇ ந்தக் திரக்கள் மகா நமபீக்கைத் தூரோகீயென்றே ண்ணி அவரிற் சழச்சயழற்றத்னுல் அவரைவைண வ சபையாரடைய வைதீக சங்கத்தில் விட்டு விள ந்தமபடி தீர்மானம் பண்ணப்பட்டது. அவர் தீரித் து வஞசயமேன்ற கோட்பாட்டைச்சோன்னதை அ வர்பேரீற் தற்றமாய்க் கோண்டு வந்ததுமல்லாமல், அவர் கையில் வைத்தீருந்த வேதபுத்தகமே அவர் கி

றீஸதுமதாநசாரியேன்றேப்பணபண்ணுவதற் கதிக ம பூரண தீரட்டாக்தமாயிருந்தது. ஆகையால் அவ ரைச் சமயாசார பதிதனேனக் குற்றஞ்சாட்டிக் குற்ற வாளியாக்கி இன்றுமுதற்றேடுத்து இனிமேல் அவர் யா தாமோரு வைணவ சபைக்கு வாப்படாதென்ற தீர் மானமபண்ணிஞர்கள். இத்தால் இவரிழந்த பலாப லன்கள் மாசமோன்றுக்கு இரபதுஅல்லது முப்பதுந பாஅளவுக்கிருக்கும்.

சென்னபட்டினம்.

சத்தியவேதவர்த்தண —போனமாசமபதினழன்றர் தேதீ புதன்கீழமை பின்னோம போன்னமபலமென் னப்பெயர்கோண்ட வாலிபஞேரவனும், இந்தமாசம் மன்றர்தேதி புதன்கீழமை பின்னோம் இரமானுர்கு என்னுமோர்சேட்டியும், சஞ்சீவியேன்ற வேருரு வாலிபனும் தாங்கள் இந்நாள்மட்டும்அநுசரித்தவந்த இந்துமதம் கேட்டை வருத்துவிக்கும்தமேன்றும் கீ மீஸதுமதம் முத்திக்குப் போகீற பாதையைத் துலாம் பாமாய்க் காட்டுமதமேன்றஞ் சற்றேன்கீலுஞ் சந் தேக விபரீதமின்றி அத்தாட்சீப்பாகாரமான உண்மை களை அறீந்தபடியால் ஞான்ஸ்கானம்பேற்றுத் தீருச் சபையிலே சேர்ந்தார்கள்.

ஓர்பார்ப்பான் இஸ்லாமதாநுசாரியானது.-இற்றை க்குச் சீறிதுநாட்களுக்கு முன்னே இருபிறப்பாளரெ ன்னுங் சாரணப்பேயரை உடைய பாமணஞேருவ ன் தன்மதம அஞ்ஞானமென்றம இஸலாமதமேஞ் தானமேன்றுமவரையறுத்து மப்பிறப்பாளனுகித்தன் தடுமியையும் பூணு வையையும் அறுத்தேறிக்கு சுன் னத்துமபண்ணப்பட்டு இஸ்லாமதஸ்தனை இந்தப் பார்ப்பாவன அவனுடைய இன்பந்துக்கள் பைத்திய காானேனக் தற்றஞ்சாட்டிப் போலீஸ் மஸதிறத்து ழன்கொண்டுவந்து வழக்தத் தொடுத்தும் அவர்களே டுத்த பாதை யோப்பணப்படுத்தவில்லை. அந்தப் போம்ணனுமோ நானேன்மனதார் இந்துமதம் போய் யேன்றும் இஸ்லாமதம்மெய்யென்றும் ஒப்பணப்பி ாகாாமாகவுங் காட்ச்ப்பாகாாமாகவுமஅறிந்தபடியால் இஸ்லாமத்ஸத்னுனேனேன்று கோட்டுக்குச்சோன் னதுமன்றித் தான் சாதீவித்தியாசம பார்க்கிறதில்லை என்பதைக் கோட்டும்படி மாட்டிறைச்சீயுஞ் சாப் SLL not.

தானிய அருங்கியம்.

சேன்னபட்டினத்து விளங்கிய அதீனியம் என்னும் பத்தீரிகையினின்ற பேயாக்கப்பட்டுக் கோழம்பில் ஒப்சார்வர் என்னும் பத்தீரத்தீனிற் பாசாமான தானியசோற்பவிபாம் யாதெனில், —பிறகீட்ட ஆறமாசமும் இவ்விடத்து மழையோறப்பின்கீமீத்தமாய்த் தானியாதிகளின் கோயங் கதீத்தத்னுல் மனிதரும், விலங்துகளும் அவசங்கேட்டுச் சோல்லுதற்கரிய துன்புற்றவேடையில், போசணபதார்த்தங் கோள்ளுவதற்குப் புகலற்ற ஆதுலாக்கு அனைவயிற்றுக்கேனும் அன்னங்கிடைக்கவில்லை. தானியம் வாருகனுக்கு நாலுமாக்கால்விதமாய் விற்றது. இந்தீயாவின் தேட்சணப்பததீயினின்ற பேறலான சமாசாரம் இத்தன்மையாயிருப்பதீனுல் கமது இலங்கைத்தீவிலும், தானியத்தமர்ச்சி மீததீயாய் வாரதாயினும் காயமருமைப்படும்போலிருக்கீன்றது.

Carfird.

அதியுத்தம தத்தவ மகத்தவம் போருந்திய கோவர் ண தேசாதிபதியவர்கள் தங்களுத்தியோகத்தை விட வும, இப்போழுது கோலோனியற் சக்கிடுத்தாரயிருக் கீறவர் கோவர்ண தேசாதிபதியாகவும், மந்திராலோச ணச் சங்கத்துக்கு எழுத்துக்காரியஸ்தனுய் இருக்கீற மேஸ்தர் றயிட்டர் என்பவர் இராக்கீனியவர்களின் அத்துவக்காத்தாகவும், அத்துவச்காத்து உத்தியோகம் பாபரித்த வுல்லத்துரை நீதியதிபதியாகவும் வர உத்தாவு கடைக்கும்படி சீமைக்கேழுதியிருக்கீறர்க ளேன்றீச்சேல்வு வந்த கோழம்பு அப்சேவர் என் னுஞ் சமாசார பத்திர்கையினுற்றேரிய வந்தது.

சுவானவித்தியாலயம்.

கோழமில், பிறகீட்டவைகாசீமாசத்துப் பதீன்ழன் முக்குதீயிற் பாசாமான எக்ஸாமீனர் என்னுமபத்திர த்தீற் கூறப்பட்ட விபாங்களுள் விசேஷவியப்பான சமாசாடமோன்றவது—யூற்றீக்காககாத்து என்றி உலின்பீல்ட் எனும் ஒர் வித்தீயாகான் நாய்களுக்கு யுத்தீபயிற்றுதற்கான ஒர் வித்தீயாலயினை தாபனம் சேய் தீருக்குறர். அதில் அவர் நாய்களைச்சேர்த்து விருவறீந்த பத்துப்பாரயழன்ன எந்தப்பையனுஞ்செய்யக் கூடுந் தன்மையோல் வழவின்றி ஒரி – த்தீல் நீன்று அதற்கயலான வேறிடங்களுக்குச் சமாசார்நீரபங்க வாக்கோண்டுபோய்ச்சேர்த்துத் தீருமபவும் எதீருத்தாம் பேற்றுவந்து ஒப்புவிக்கவும், அரேயாதீசயம் பேறத்ததும் நாடகரோடோத்த நடனசாமர்த்தியம்பன்னவும், காராயுதமேடுத்துப் புறவீன் இறகரியவும் ஒர்வீட்டிலுள்ள சனங்களின் தொகை எண்ணச் செர்ல்லவும், தங்கள் முன்னிவையாரின் சாயல், நீற

ம, தணம். தோகை முதலிய விபாங்களைக்கோகிக்கவு ம அவைகளுக்குப்பயிற்றவார்.

யாழ்ப்பாணம்.

இலக்கண இலக்கீயங்களில் மகாநீபுணர்களாகிய கனமபோருந்திய ம. ர ர. அரளமபலமுதலியார் தமார் அம்பலவாணழதலியாரம் ம ர ர க ஆ முழகப்பீள்வையவர்களுள் சென்வைமாகளத்திலுள் ள வித்தியாசாலைகளைப்பார்க்கவும், வித்துவான்க வைக்காணவும் விரமபி இந்தமாசம் அம். தேதி யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து பாயாணப்பட்டார்கள்.

இப்படிக்கு, அவர் கேசன்-

புறபோருள் அகற்றீ நற்போருள்தொக்குஞ் சற்தண நீறைந்த அற்புதசோருபமாய் விளங்குந் தாரகையே,

தேனினுடைய மதாம அதையுண்டவர்களுக்கல் லோ தெரியும். இலவம்பஞ்சு மேத்தையின் சுகம் அதிற் றுயில்கோண்டவர்களுக்கல்லோ தேரியும். அ தபோல கல்வி அறிவு கல்விகற்றவர்களுக்தத் தேரி யுமேயொழிய மற்றவர்களுக்குர் தேரியுமா! தருடன் இராசவிழி விழிப்பானு? தருடன் சுத்தையுள் சேகீ டன் பாட்டையும் பழிப்பானு? இதுகாரியம் இப்படியி ருக்க, உதயதாகை எட்டாஞ் சஞ்சீகை,காகம். பக் கத்தீன்கண் ஆடி சீன்னத்தம்பியாபின்வை அவர்கள் பாவஞ்செய்கீறதோ புண்ணியஞ்செய்கீறதோ ஏது எ ளிதேனக் கடாவிய கடாவுக்துச் சோற்பஅறீவும் அ ற்பவிவேகமுழன் இவ்வூர்ப்பெண்பிள்வைகள்தானு ம் தீறன்மோழி சோல்லக்கடியதாயிருந்தும் அக்கடா

வுக்கு நான்உத்தாவுவிடுக்கிறேன்.

பூர்வீகத்தீற் சுத்தசைதன்னிய நபியாங்கடவுள் சீருட்டத்தமக்கள், நானுவிதவிலங்த தாபாம் லோக ம்வி ண்ணிலிலங்கியவிகற்பமானபாவைப்பதார்த்தங் கள் முதலிய சிரட்டகளுள், மக்களே மகாழக்கியம பெற்று விவேகமுற்றவர்களாம. அவர்கள் அப்போ ழது சுத்ததணமும் அத்தோடொவ்விய செயறுமுளார யிருந்தமையால், அவற்தச் சற்தணசாதனர் நற்தண விறேதோ் எனவும் பெயரண்டு. இவ்விசேட நா மங் காரணாய் விளங்கியமாக்தர் தமது சோய தன் மைக்கு மாறயும அலகையினது முயற்சி வன்மைக் த வாறுயும் செறிவழுவிற்குப் பேறுயும் குறியிழிவிற்குக் கூறயும் எளிதினில் தீவிணபுரிந்தார்களே. நல்லது ம் கனவிலும், ஈல்விணப்பயிற்சியை மனிதர்கருதிய காலத்தும், சொற்பமொழியின்ழலமாய்த் தீவிவனயிய ற்ற உடன்பட்டார்களேயாகீல் தண நேறி விணாவச னமவனத்தும் இழக்குற்றகாலத்து எத்துவண அதீக லேதுவாய்ப் பாவத்செய்வார்கள். இவ்வசனமேக் காலத்துமுண்மையேயாதலின் எவர்கள் புத்தீக்தம் போதியதாம். இதை மறுப்போருமுளார்! மேலும் ம னிதரடைய சுபாவங் கற்கை முதலிய செயற்கையா ல் நற்தணமடைந்த காலத்துச் சிறுபான்மையன்றி ப் பாவஞ்செய்வதற்கே சாய்வதியற்கையாகலானும், எந்தமனிதனுர் தான் விருமபிய காரியர் தனதீட்டப் படி நடக்கவேண்டுமேன விநம்புவதைப் பேநமபா லும் நாம காணுவதாலும், மீதந்த பாயாசத்தாற் சாது வாக்கப்பட்ட மனமும பொறமையாற் நீது செய்வ தை அபேட்சீப்பதென்பதைக் காட்சீ கேள்வி முதலி யகைகளால் விளக்கமாகச் சீறவரமுணர்**ந்திரப்பதி** னுறும், பாவஞ்சேய்வது மீகவும் லேதவேன்றும் பு ண்ணியஞ்செய்வது பாயாசமேன்றுங் காதலாமலக மபோற்றெளிவுற்றுச் சந்தேகநிவர்த்தியாய் நின்றமை யாற் புண்ணியஞ்செய்வது லேதவேன்பது சுத்தப் வழக்காட்டி. இப்படிக்கு,

தார்காதீபரே,

உங்கள் உதயதாரகை, சும். புஸதகம், அம. சங்கி கை, நொம் பக்கத்தில் வல்வெட்டித்தாறை கதிர்கா மார் ஏகாமபாம என்பவார் சொல்லிய சாமகவியின் முதலடியிற் பதிறுவூசீரும் ஏவணையடிகளிற் பன்னிர ண்டுசீரும் இரக்கீன்றமையால், அதனை எத்தணை சீர்க் கழிரேடிலடியாசீரிய விருத்தமேனக் கோளல் வேண்டுமேன்றென்சிற்றறிவுக்குப்புலப்படவில்வல. இன்னும் இாண்டாமடியினீற்றில் தந்தவத்தினிநவா கனேன்றது இசையோடு செல்லவுமீல் வல. அன்றி யும் நாலாமடியீன் முதலில் விசுவதையேன்றதற்குப் போருள் விளங்கவுமீல்லை. மேலும், முதனடியில் மாசத்தீன்பீன்றேதீ கூறிப் பீன்வாரங்குறவது முறை யாயிருக்க, அங்ஙனம முறைபுறளக் கேறியுமிருக்கின் அல்லாமலும், தேதீயென்னுஞ் சப்தத்தைத் தீகத்பெனமாற்றியுமிருக்கீன்றது. ஆதலால் இச்சர் தேகங்களை கீவிர்த்தீசெய்து காதலாமலகம போற் றேள்ளிதினுணருமபடி, அவர் எழுதும விடையைத் தங்கள் பத்திர்கைவைழியாய் அறிவிக்க மீகவும் பிரிய த்தடன் போர்த்தீக்கிறேன்.

வேஸ்லியன் மீசியோன் பள்ளிக்கூடத்தோர் மாணுக்களுகிய கதிர்காமர் வல்லியப்பன்.

துஅரசசும் ஆண்டு,ஆன் மாதம் கூ, தேத்.

MISSIONS AND MISSIONARIES.

[BY MARGARETTE Mc NAY.] They've bid the homes their childhood knew—
The friends they loved still more—
Their fathers' sepulchres, adieu—
To tread a heathen shore.
And scattered 'mid the sea-girt isles,
O'er India's sultry strand,—
On hills, where summer faintly smiles,
And Afric's shifting sand.

A life of toil, that God will bless,
Is theirs—the truly brave;
Well closed—an honored place of rest,
A Missionary's grave.
But yet, from north, south, east, and west,
The Macedonian cry
Still, still is heard, and shall we rest?
While these unaided die!

Who that remembers all the pain,
His troubled soul once felt,
When hid from God, and man, he fain
For ever would have dwelt?—
Who that yet feels that holy thrill
Of joy, earth never gave,
When first he bowed him to the will
Of Him who died to save?

Who that upon that better land,
Still fixed, hath kept an eye,
Is there that will not lend a hand,
To succor such a cry?
Give till your coffers yield no more,
Self-sacrificing give,
Ye are but loaning from the store,
That you from God receive.

That you from Got receive.

Toil till the longest life shall end,
Untiring suffering too,
'Neath such a load ye cannot bend,
As Jesus did for you.
Then on, still on;—break "error's chains,"
Your Master's high behest,
Fields have been won, yet there remains,
Much land to be possessed.

On, on with zeal; the blessed cause
Is gaining still its way,
Yet 'tis not fitting time to pause;—
On till that happy day
Shall come, when all earth's ransomed race,
The dark-browed, and the fair,
May each look on his fellow's face,
And see God's image there.

INTERESTING SPECTACLE.

INTERESTING SPECTACLE.

On Sabbath morning last the rite of baptism was administered to the wife and children of Kalicharan Bannerjee, the brahmin convert, whose case in the matter of property, wife and children, we have so fully recorded from time to time. His wife, an intelligent brahminee, aged twenty-one, the mother of two children, it will be remembered, eloped, as it was singularly enough stated in the public prints, with her husband some months back. In other words, she determined to escape the imprisonment and wretchedness of Hindu widowhood while her husband was in life. He had committed no crime, but only followed the dictates of an enlightened conscience in matters of religion. This she thought no evil, and determined to prove, in the most practical manner, her sense of the rectitude of the course he had pursued, and her attachment to him. This in a Hindu woman, and one, too, of the highest caste, who had never been outside the walls of the zenana, required great courage and affection. She poss-

This in a Hindu woman, and one, too, of the highest caste, who had never been outside the walls of the zenana, required great courage and affection. She possessed both; acting under their influence, she left her home and friends to cast in her lot with her husband and his people, saying in action what Ruth said to Naomi, "Whither thou goest I will go, where thou lodgest I will lodge; thy people shall be my people, and thy God my God."

From the first day of her residence amongst Christians, up to the day of her baptism, her cheerful and happy conduct has been the best evidence of the sincerity of her motives and the rectitude of her principles. Since her escape from the Hindu prison she has learned to read and write in Bengalee, and to speak somewhat in English, a proof that she is not wanting in natural abilities. It may be remembered that this new convert was compelled by her heathen relatives, under a pardah (unseen but by them) to swear that she did not wish to live with her husband on account of his change of faith. How cruel is heathenism! On Sabbath morning we had the pleasure of witnessing the baptism of this interesting woman and her two children, a son and daughter. The rite was administered in Bengalee, by the Rev. A. F. Lacroix. He questioned the new convert as to her views of Christian doctrine and practice, to which she made appropriate replies. Mr. Lacroix afterwards interrogated the father as to his children, to which she made appropriate replies. Mr. Lacroix afterwards interrogated the father as to his children, and explained to both the duties they owed to themselves and their offspring in the new and solemn relation they had now entered into.—Calcutta Christian Advocate.

JUVENILE WIT.

Dr. Sheridan, the friend of Swift, had a custom of ringing his scholars to prayers, in the school-room, at a certain hour every day. The boys were one day very devoutly at prayers, except one, who was stifling a laugh as well as he could, which arose from seeing a rat descending from the bell rope into the room. The poor boy could hold out no longer, but burst into an immoderate fit of laughter, which set the others a-going, when he pointed to the cause. Sheridan was so provoked that he declared he would whip them all if the principal culprit was

not pointed out to him which was immediately done. The poor pupil was immediately hoisted, when the witty school master told him, if he said any thing tolerable on the occasion, as he looked on him as the greatest dunce in his school, he would forgive him. The trembling culprit, with very little hesitation, addressed his master with the following distich:—

There was a rat, for want of stairs, Come down a rope—to go to prayers.

Maternal Affection.—What pen can describe all the emotions of joy and sorrow which at times agitate a woman's bosom; the tender solicitudes for the object of her affection—her alarms and dread when in danger of losing it—and her despair when it is gone forever?

A noble Venetian lady having lost her only son, became a prey to excessive grief. Her confessor endeavoured to console her; he told her to think of Abraham, whom the Almighty commanded to sacrifice his son, which he obeyed without nurmuring. 'Ah! my father,' she replied, with much vehemence, 'God would never have commanded such a sacrifice to a mother,'

தேவணக் காணப் பாயத்தீனப்பட்டது. (Attempt to see God.)

தீறேசன் என்னும் இராசன் யோசுவாவென்னும இரபியைப் பார்த்துச் சோன்னது, உமது தேவன் ச நவ வியாபகரென்று போதீத்துவருகிறீரே, நான் அவ ளைக் காண வாஞ்சையாயிருக்கீறேனென்றர். யோ சுவா பாத்தியுத்தாமாகச் சொன்னது, கத்தர் சநவவி யாபகரென்பது சத்தியம. ஆகிலும் அவர் அநபழள்ள வாயிருக்கிறபடியால் அவரைக் காணக்கூடாது; எந்த மனிதனும் அவரடைய மக்மையைக் கண்ணினற் காணமாட்டாகனென்றார். இராயனே எவ்விதத்திலும அவரைத் தான் சாணவேண்டுமென்று உற்தியாய்ச் சோல்ல, யோசுவா மறுமோழியாக நீர் கர்த்தரைக் காண்பதற்த ழன்னே அவரடைய ஊழியக்காரில் ஒருவணக் காணச் சமமதழண்டோவென்று கேட் களைக் குசப்பண்ணுததேயேன்றர். அதற்த யோ சுவா சொன்னது சீருட்டியாகிய சூரியனுடைய ஒளி யைக் காணக்கூடாத நீர் சீருட்டிகாகிய கர்த்தாவினு டைய ஒப்போ மக்மையைக் காண வீருமபுவதே ப்படி? அப்படிப்பட்ட தரசேவன உமமை நிர்ழலமா க்கீப்போடுமல்லவா என்றர்.

> சுறள். லஞ. அதீகπம்.

புறனில்விளேயாமை.—Against desiring the wife of another.

அறன்வரையானல்ல செயினும பிறன்வரையாள் பேண்மை கயவாமை கன்று

பு. ஒருவன் தருமத்தைச் செய்துகோள்ளாதவனு கீ அல்லாத பாவங்களோச் செய்வாறுயினும பிறனு டைய எல்லையிலே நீற்பவளுடைய பெண்தன்மை யை விருமபாதீருப்பது நன்மையுடையதாம

Though one heedless of virtue should practice immoralities, yet it is desirable not to covet the womanhood of another's wife.

TO NATIVE SCHOOL MAS-

Wanted a Native School Master, capable of teaching the English and Tamil languages grammatically.

A liberal Salary will be allowed to a person of superior acquirements and experience in teaching. None need apply who cannot furnish satisfactory Testimonials of character and ability. A Christian will be preferred.

Apply to the Rev. P. BATCHELOR, Negapattam.

Negapattam, 18th May 1846.

விளம்பரம்.

செஃனபட்டணத்திற் பெரியபுராண உரையும் திருவினோபாடற்புராண உரை யும் தனித்தனி மாசமொன்றுக்கு இவ்வி ரண்டுபிரிவாக அச்சிற்பதிப்பித்த முன் பணங்கொடுப்பவர்களுக்கு மாசமொன்

அக்கு இரண்டிக்கும் எட்டு அணுவிஃலமா கக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இதுவரை யிலே பெரியபுசாண உசையில் உசு.பி ரிவும், திருவின் யாடற் புராணவுசையில், அ. பிரிவும் கிகுறுவேற்றமாயிண. இவை வாங்±ட் பிரியமுள்ளவர்கள் பாழீப்பா ணத்திலே நஃஹார் கந்தர் குடாரர் ஆறு முகவரிடம் முன்பணங் சொடுத்து வாங் கிக் கொள்ளலாம்.

விளம்பரம்.

சு £ சேஷி சங்சத்தின் வருடாந்தக்கூடு டம் இந்தமாதவரையிற் கூடப்படுவதா ல், அச்சங்கத்தின்பணங்களே மறவிடுர்த ண்டற்சாரர், செஃற ஆறுமாதப்பணத் தையும் நி அவையி**ன் றி**ச்சேர்த் துப் பொ க்கிஷிகாரணுகிய மைமனர்த்துரை இங்கில் லாதிருப்பதாற் கனம்பொருந்திய மேக் ஸ் ஐபரவர்களிடங் கொடித்தா முன்னற ப்பற்றாச்சீட்டு வொங்கிக்டகொள்ளவும்

S. PAYSON

FOR SALE.

At the American Mission Press at Manepy, also of the Rev. H. Cherry, Madura, an Abridgement of Rhenius' Tamil Grammar, second Edition with additions and improvements.

Price two shillings.

விளம்பரம்.

தமிழ்ப்பாடையைக் கற்கவிரும்பியவி த்தியார்த்திகளுக்குப்போகமாகப் பற்ப லை இலக்கணா **நா**ல்க**ள**ளை வாயி ஹமீ அவை யாவும்பாக்களாகவும்பாவிணங்களாகவும், சூத்திரங்களாகவும் செய்திருக்கின்றன. அவ் நிலக்கண நூல்களெல்லாவ நீறையுஞ் சகலரும்எளி திற்சேற்றேறிந்த விளக்கிக்கொ ள்ளத்தைக்கணவல்ல. ஆகையால் சகலரும் எளித்தணரும்பொருட்ட இங்க்ஃசுந்த பிழுமாக ஒரிலக்கண நூழ்கருக்கம் தொ ண்டமண்டலத்து விளங்கிய சென்னபட் டின*த்து அ*டுமெரிக்கண் பிசிடுபோண் அச் கைக்குடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டத. அத ன்விய, பிரதியொன்றக்கு, ருபாய், (க) ஒஃ அ. வாக்கப்பிரிய முள்ளவர்கள் மே நீகநைப்பட்ட அச்சுக்கூடத்தலும், பொழீ ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மானிப்பாய் அ மேரிக்கல் டிசிபோன் அச்சுக்கூடத்திறி ம், மதரைபிற், சங். சேரிஐயரவர்களிட த்தி அமீ வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

CONTE	NTS.			
On Hindu Idolatry, &c.	-	- Late	-	7
A few chapters from the life of	f Luthe	r_Cha	n v	7
A wonder in South Africa	-	- Cha	р. л.	7
Short stories-Naladiar	1	THE REAL PROPERTY.	0.00	:1
Translation of the article on the	a A han	ndition .	£ A ~	10
trology -	ic ribsu	runnes (	1 AS-	7
How to give-Remarriage of	Hindu .		1	7
Important crisis in India	illinuu (	vidows		100
The Impressiveness of mount	- CI:	-	NOL	ib
Mohammedan Fanatism	Sinai		-	ib
Frightful occurrence in Africa	-	A TELL	-	ib
Dog school of It		7	-	ib
Dog school at Utica, U. S.—H	ligh pri	ce of G	rain	ib
Summary of English and Tam Communications	il Intell	igence	-	ib
Poster M:	-		-	79
Poetry-Missions and mission	aries	13 11	-	80
Interesting spectacle	4	2000	4	ib.